

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SHARON SALA

Sürpriz Damat

AIMEE CARSON

Yüreğinin Yolunda

Bestseller

New York Times bestselling author

SHARON SALA

Sürpriz Damat

Harley June Beaumont, gözlerini yavaşça araladı. Başı zonkluyor, midesi bulanıyordu. Neden sonra Las Vegas'daki motel odasını tanıdı ve hatırlamaya başladı. Arkadaşı Susan'ın düğünü için Las Vegas'a gelmişti ve belli ki içkiyi fazla kaçırmıştı. Güçlkle yataktan kalkıp banyoya gitti ve klozetin içinde duran bir buket çiçeği görmesiyle dehşet dolu bir çığlık atması bir oldu. Tanrım! Kalçasında hissettiği bu acı da neydi böyle? Aynaya doğru eğilip dikkatle baktı. İnanılır gibi değildi ama kalçasında kalp şeklinde kırmızı bir dövme ve içinde de küçücük bir yazı vardı.

Sam, Junie'yi seviyor...

Sam de kimdi? Junie de kim oluyordu? Banyo kapısını hızla açtı ve açar açmaz da dehşet dolu bir çığlık daha attı.

AIMEE CARSON

Yüreğinin Yolunda

Gelinlik provası yapılırken eski kocasının çıkıp gelmesi, Reese Michael için tam bir kâbus olmuştu. Nişanlısının düğünü iptal ettiğini söylemesi ise ayrı bir felâketti...

Mason Hicks'le olan evliliğinin yarattığı yıkımdan kurtulmaya çalışan Reese için olayların bu şekilde gelişmesi, hem hiç beklemediği kadar şaşırtıcı hem de hiç beklemediği kadar gerçeğe dönüştü. Evet, hayatı boyunca hiçbir erkekten, Mason Hicks'den etkilendiği gibi etkilanmemişti. Peki, ne yapacaktı? İlk aşkına mı dönecekti, yoksa yeni bir hayatı mı seçecekti? Bunu Reese de bilmiyordu...

ISSN 2148-2063

9 772148 206002

H HARLEQUIN®
™
Bestseller

www.harlequintr.com

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul
ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin
5'nci maddesi çerçevesinde bu yayının
bandrol taşıması zorunlu değildir.

HQN BS 2015/02

Fiyat: 11,90 TL / Kibris: 15,90 TL

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İngilizce Adı: IT HAPPENED ONE NIGHT
Türkçe Adı: SÜRPRİZ DAMAT

Copyright © 2002 by Sharon Sala

Copyright © 2015 Ekip A.Ş.

ISSN 2148 – 2063
201502422

SÜRELİ YAYIN

Yayının Adı: Harlequin Bestseller

Tüzel Kişiliği: Ekip Hizmet Eğitim Danışmanlık Ticaret ve Sanayi A.Ş.

İmtiyaz Sahibi ve Uyuğu: Namık Gedik T.C.

Sorumlu Müdür ve Uyuğu: H. Rıza Bankoğlu T.C.

İdarehane Adresi: Mühürdar Cad. Uras Apt. No:83 D.1

Kadıköy – İstanbul – Türkiye

Yayının Süresi: 30 günde bir Türkçe

Baskı: Umut Kağıtçılık San. Tic. Ltd. Şti. Fatih Cad. Yüksek Sok. Başak

Han No: 11/1 Merter – İstanbul – Türkiye

Baskı Yeri : TÜRKİYE

Türkiye Dağıtım Şirketi: YAYSAT

Doğan Medya Tesisleri Hoşdere Yolu 34517 Esenyurt/İstanbul

Tel:0902126222222

Tamamen veya kısmen her şekilde çoğaltma hakkı da dahil bütün hakları saklıdır. Bu eser, Harlequin Books S.A. ile EKİP A.Ş. arasında yapılan ortak düzenleme çerçevesinde yayınlanmıştır.

Bu eser gerçek bir hikâyeye dayanmamaktadır. Eserde yer alan isimler, karakterler, mekânlar ve olaylar, yazarın imgelemenin bir sonucudur ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve hayatta olan veya vefat eden gerçek kişilere, ticari kuruluşlara, olaylara veya mekânlara benzerlikler tamamen tesadüfüdür.

Baskıda görülen ticari markalar, Harlequin Books Limited'in veya onun bağlı ortaklıklarının tescilli markalarıdır ve diğer taraflarca bir telif sözleşmesi çerçevesinde kullanılmaktadır. Kapaktaki Sanatsal Çalışma, sanatsal çalışmanın yaratıcısının izni ile kullanılmıştır. Bütün hakları saklıdır.

Ekip Anonim Şirketi'ne ait bir yayının, Türkiye'de Yaysat A.Ş. dışında herhangi bir kuruluş tarafından herhangi bir diğer adla piyasaya sunulması, satılması, çoğaltılması veya yayılması, telif hakkı ihkâmine tabidir.

ROMANIN KAHRAMANLARI

Harley June Beaumont

Romanın kadın kahramanı, sigorta şirketi çalışanı

Sam Clay

Romanın erkek kahramanı, İtfaiye eri

Jenny

Harley June'un arkadaşı

Marcie

Harley June'un annesi

Dewey

Harley June'un babası

Charlie

Sam'in iş arkadaşı

Tisha

Charlie'nin eşi

Edna

Sam ve Harley June'un komşusu

~ BİRİNCİ BÖLÜM ~

HARLEY June Beaumont en azından beş dakikadır uyanıktı ama değil yataktan kalkacak, gözlerini bile açacak gücü yoktu. Başı zonklıyor, midesi bulanıyor, tüm vücudu tir tir titriyordu, üstelik ağzında iğrenç bir pas tadı vardı.

Hatırladığı son şey, La Vegas'ta düğün pastalarının kesildiği sırada en yakın arkadaşı Susan ve çiçeği burnunda kocası Mike'ın şerefine kadeh kaldırdığıydı. Gözlerinin önünde su gibi akan şampanyaya ve garsonun kel kafasına dair görüntüler de vardı, ondan sonrasıysa âdeta bir sis bulutunun ardındaydı.

Harley June hafifçe yutkunmaya çalıştı. Aslında hemen banyoya gitmesi gerekiyordu ama bu, yataktan kalkması yani kımıldaması gerektiği anlamına geliyordu.

Harley yavaşça gözlerini açtı ve küçük, sık nefesler almaya başladı. Oh, şu ana dek gayet iyi gitmişti. Etrafına bakınmaya çalıştı. Odayı hatırlar gibi oldu. Tamam, Las Vegas'taki moteldi bu.

Uzandığı yerden bir iskemleye atılmış lila rengi elbiseyi görebiliyordu. Aynı renk tek bir pabuç, iskemlenin yanındaki masanın

üzerindeydi, diğeri ortalarda yoktu.

Nedime elbisem, diye düşündü.

İnleyerek yatakta hafifçe kımıldandı ama hareketi başının zonklamasını arttırmaktan başka bir işe yaramadı. Yine de insanüstü bir gayretle yatağın kenarına kadar gelebildi. Ya doğrulacak ya da ölecekti. Mesanesi iyice dolmuştu. Göle dönmüş bir yatakta ölü bulunmak istemiyorsa kalkmak zorundaydı. Tuvaletini yapıp ölmekten başka bir amacı yoktu. Yavaşça doğrulup kalktı.

Yatağın ayakucunda, pike karmakarışık bir yığın oluşturmuştu. Çarşaf yerdeydi. Kaşlarını çattı, yığının üstünden atlayamazdı, yanından dolaşmak için büyük bir çaba harcadı. Bu arada karda kalmışçasına üşüyordu. Yarı yolu kat etmişti ki, nedenini anladı. Çırlıçıplaktı. Duraklayıp ağır ağır döndü ve odayı kolaçan etti. Sutyeni yatağın yanındaki komodinin üstünde duran abajura takılmış, takımın altıysa kapının koluna asılmıştı. Peki, geceliği neredeydi? Başının ağrısıyla gözlerini kıstı. Allahtan annesi burada değildi, yoksa dünyayı Harley June'a dar ederdi.

Harley June'un annesi Marcie Lee Beaumont, General Robert E. Lee'nin soyundan gelirdi ve Marcie'ye göre soylu hanımlar öyle çırlıçıplak falan uyumazlardı. Ancak Harley June, berbat durumdaydı ve şu an geceliğini dert edecek hali yoktu.

Ayaklarının altındaki banyonun karo döşemesi buz gibi soğuk gelince içi titredi. Hızla klozete yöneldi. Klozetin kapağını kaldırırdır kaldırmaz boğazından korku dolu bir çığlık söküldü. Klozetin suyunun içinde bir buket çiçek vardı!

Güçlkle eğildi ve Susan'ın gelin buketini alıp çöpe fırlattı. Tanrım, tek isteği bir an önce temizlenip, kendine çekidüzen vermek ve ilk uçağa atlayıp Savannah'a, evine dönenmektir. Daha sonra, midesinin bulantısı geçince çılgın anılarını hatırlama işine dönebilirdi.

Harley June işini bitirdikten sonra banyo kapısındaki boy aynasında kendini incelerken kaşlarını çattı. Kendini tanıyamıyordu. Tanrım, berbat bir haldeydi. Biraz sağa sola kımıldanıp kendine

bakındı. Sol kalçasında tuhaf kırmızılık vardı.

İyice eğilip baktığında donup kaldı. Kırmızılık irice bir kalp şeklindeydi. Aynaya yaklaşıp kalbi enikonu inceledi. Kalbin içinde kelimeler yazılıydı. Havluyu alıp ıslattı ve kırmızılığı silmeye çalıştı ama birden canı yanınca durakladı. Havlu elinden kaydı, parmaklarıyla dokunmaya çalıştı. O bölge oldukça hassastı. Kabul etmek istemese de bunun tek bir açıklaması vardı.

“Oh. Tanrım. Dövme bu. Bir dövmem var.”

Aynaya âdeta yapışıp kelimeleri okumaya çalıştı ama ters yansıdığı için çözmesi epeyce zamanını aldı.

Junie Sam’i seviyor mu?

“Sam... Sam de kim?”

Söylediklerini algılayabilmesi için aynı sözleri birkaç çığlık eşliğinde tekrarlaması gerekmişti. Ancak ne kadar tekrarlarsa tekrarlarsın, Sam ismi beyinde herhangi bir çağrışım yapmıyordu.

“Yüce Tanrım... Popomda tanımadığım bir adamın ismi var!”

İnleyerek dövmeyi çılgınca ovalamaya çalıştı. Tanrım, yeterince ovalarsa yok olur muydu? Olmazdı, yok olmazdı. Bu gerçek bir dövmeydi, gerçek dövmeleri yok edemezsiniz.

“Hayır, bu olamaz.” diye sızlandı ve aynı anda odada birinin dolaştığını işitti.

Yere attığı havluyu kaptı ve yarım yamalak sarınıp kapıyı yavaşça açtı. Yüreği nerdeyse ağzındaydı. Ancak kapıyı açınca hissettiği korku bir saniye öncekiyle kıyaslanamazdı bile. Çığlık dahi atamadı. Birdenbire hayatında gördüğü en iri yarı adamla burun buruna gelmişti. Kapı gibi yapılı, geniş omuzlu adam uzun parmaklarını kısa saçlarından geçirdi. Saçları kömür karası, gözleri durgun mavi, yandan gülümsemesi özür diler gibiydi. Yüz hatları düzgün ve çarpıcı olmasına karşın, burnu en azından bir kez kırılmışı benziyordu.

Ancak Harley June’un çığlık atmasına neden olan asıl şey bambaşkaydı. Adam çırılçıplaktı!

“Oh Tanrım... Oh Yüce Tanrım... Bana zarar verme! Lütfen

bana zarar verme! Çantam orada... Yani orada bir yerlerde. Onu al! Her şeyimi al, sadece, lütfen bana zarar verme!”

Adam gülümsedi ve manalı bir ifadeyle dönüp yatağa baktı.

“Tatlım, dün gece zaten bana sahip olduğun her şeyini verdin...”

Harley havlunun önünü boğazına kadar çekti ve kızgınlıkla adama baktı.

“Ne demek istiyorsun?”

Adam Harley’e dönüp güldü.

Harley hemen banyoya girip saç fırçasını kapı ve bıçak gibi tutup adama doğrulttu. Gözbebeklerinin bir misli büyüdüğünün farkında bile değildi.

“Yalan söylüyorsun. Benden uzak dur, seni sapık!”

Adam bir anda Harley’i kollarının arasına aldı ve dudaklarına seksi bir öpücük kondurdu. Harley adamın dudakları dudaklarına değer değmez, bunu daha önce de yaşadığını anımsadı. Adamı olanca hızıyla itmesi gerektiğini biliyor ama yapamıyordu. Neyse ki adam hemen geri çekildi. Eline temiz bir havlu alıp Harley’in sırtını kurulamaya koyuldu. Sanki daha önce bunu binlerce kez yapmışçasına rahat ve doğal davranıyordu.

Harley kendini çabuk topladı ve dönüp adamın elinden havluyu kapı.

“Kimsin sen?”

Adamın gülümsemesi bir anlığına durakladı, Harley’in gözünün önüne düşen ıslak bir tutam saçını kulağının gerisine itti.

“Sapık falan değilim tatlım. Senin kocanım... Ve sen de benim karımsın.”

“Karın mı? Senin karın değilim! Ben kimsenin karısı değilim.” diye avazı çıktığı kadar bağırdı Harley ama kendi sesinden kendi irkilmişti. Bu arada başının zonklaması da iyice azıtmıştı.

Adam yavaşça uzandı ve Harley’in sol elini tutup kaldırdı. Harley üçüncü parmağındaki alyansı görünce nefesini tuttu.

“Tanrım, ne kadar da unutkan!” diye söylendi adam usulca.

Ardından Harley'in elini dudaklarına götürüp yüzüğü öptü ve elini çevirip avucuna da dudaklarıyla dokundu.

Harley birdenbire midesinde bir kımıldanma hissetti, ardından kasıklarının kasıldığını fark etti. Yavaşça nefes aldı. Adamla aralarında cinsel bir çekim olabilirdi fakat bu parmağında daha önce hiç görmediği bir alyans bulunduğu gerçeğini görmesine engel değildi. Parmağında altın bir alyans vardı!

"Kimsin sen?" diye mırıldandı Harley June güçsüzce.

Adam dikkatle Harley'in gözlerini araştırdıktan sonra başını iki yana salladı.

"Junie, sevgilim... Lütfen bana ismimi hatırlamadığını söyleme."

Junie mi? Harley birden poposundaki dövmeyle hatırladı.

Junie Sam'i Seviyor.

"Sam mi?"

"Aferin sana." dedi adam yavaşça ve aralarındaki havluyu alıp yere bıraktı.

Adamın gözlerindeki arzuyu fark edince Harley June'un bütün bedeni titredi. Donup kalmıştı. İstese bile yerinden kımıldayamazdı.

"Hiç kimse bana Junie diye hitap etmez."

Adamın mavi gözleri koyulaştı. "Ben Junie'yi tercih ederim." diye mırıldandı ve Harley'i kucağına aldı.

"Ne... Ne yapıyorsun?"

"Karımla sevişeceğim."

"Ben... Hayır... Yapamam..."

Ancak Harley kekelemelerine daha fazla devam edemedi. Kocası olduğunu iddia eden adam, neydi adı, hah, Sam... Sam dudaklarıyla ağzını kapamış ve onu yatağa taşımıştı.

"Evet, elbette yapabilirsin." diye mırıldandı Sam. "Hem de muhteşem sevişebileceğini biliyorum."

Harley yatağın ortasında itiraz etmek için ağzını açtı ama yanına uzanıp onu kollarının arasına alan Sam'in öpücükleri zihnini

âdeta bulanıklaştırdı. Onun ağırlığını bedeninin üzerinde hissederek hissetmez, bunu daha önce yaptıklarını hatırladı. Ve nedense onunla sevişmenin son derece doğru geldiğini düşünmeden edemedi.

Harley yeniden uyandığında saat on biri on geçiyordu. Ancak bu kez nerede olduğunu düşünmeye ihtiyaç duymadı. Baş hâlen ağrıyordu ağrımaya ama ağrısı kolları arasında yattığı adam kadar korkutucu değildi.

Sam. Adının Sam olduğunu söylemişti. Hayır, söylememişti de, kendisi dövmesinden bunu çıkarmıştı.

Harley içinde büyüyen paniği yok etmek için gözlerini kapadı. Panik yaşıyordu, çünkü Sam'in vücudunun bir yanındaki ağırlığından dolayı inanılmaz bir sıcaklık ve emniyet duygusuyla sarılıp sarmalanmıştı. Annesiyle babasının evinden ayrıldığından beri ilk kez kendini böylesine güvende hissediyordu.

Ya yaşadıkları sekse ne demeliydi?

Yüce Tanrım, âdeta bir ihtiras denizinde yüzüyorlardı. Sam onu yatağa taşıdığından beri iki kez sevişmişlerdi, artık bitkin düşmüş bir haldeydi. Demek şehvet denen şey buydu. Oysa annesine göre soylu kızların evlilikleri şehvete değil, asalete ve paraya dayanırdı.

Harley derin bir nefes aldı ve yavaşça kımıldanıp onun kollarından sıyrılmaya davrandı. Bu adamla arasına bir mesafe koymak zorundaydı. Daha sonra belki mantıklı bir iki laf edebilirdi. Nasıl başarabileceğini bilmiyordu ama bir an önce bu evlilikten kurtulmak zorundaydı. Burası Las Vegas'tı. Herhalde evlilikler nasıl kolayca gerçekleştiriliyorsa, o kadar da kolay sonlandırılabilirdi, değil mi?

Harley usulca adamdan uzaklaştı ve sonunda yataktan kalktı. Kalkar kalkmaz da dönüp yatakta yatan adama baktı. Aynı anda eli kalçasındaki dövmeyle gitti. Hâlâ oldukça hassastı. Birden içini bir utanç duygusu sardı. Sadece evliliğini değil dövmeyle de yok

etmesi gerekiyordu. İçinden bir ses, dövmeden kurtulmanın evlilikten kurtulmaktan çok daha kolay olacağını söylüyordu.

Adama bakmaya devam ediyordu. Sık kirpiklerinin gölgesi yanaklarına düşmüş, biçimli dudakları hafifçe yukarıya kıvrılmış, gülümser bir ifadeye bürünmüştü. Muhteşem bir yaratık olduğunu kabul etmek zorundaydı. Harley içini çekti. İnanılmaz yakışıklı bir tipti. Yaptığı şeyi yapmasının tek nedenini alkole bağlayamazdı, anlaşılan adamın görüntüsünün de karar vermesinde epeyce etkisi olmuştur.

Ancak artık ayılmıştı, hatta çatlayacakmışçasına şiddetle ağrıyan başına bakılırsa fazlasıyla ayıktı. Bu durumda tek bir şey yapabiliirdi. Ortadan kaybolmak. Harley elinden geldiğince sessiz giyindi ve eşyalarını topladı. Ses çıkarmamak için tek bir fermuar bile çekmedi. Komodinin üzerinden saatini almak için eğildiğinde bakışları bir resme ve altındaki kâğıda takıldı.

Oh Tanrım.

Bu evlilik fotoğraflarıydı ve evlilik belgeleri. Daha yakından bakmak için fotoğrafı alıp ışığa tuttu. Yüzlerindeki ifadeyi görür görmez ağlamak istedi. Öylesine mutlu görünüyorlardı ki. Kendi yüzüne yoğunlaştı. Akli başında olmamasına karşın kesinlikle normal görüldüğü için bir an rahatlar gibi oldu. Marcie'nin öğrettiği bir diğer şey, soylu kadınların insanları kendilerine güldürecek rezil tavırlar sergilememesi gerektiği idi.

Harley içini çekerek fotoğrafı bıraktı, aynı anda evlilik belgesinin altında bir başka fotoğraf olduğunu fark etti. Onu da eline aldı, alır almaz da inlememek için kendini güçlkle tuttu. Aralarında duran adam papaza benzemiyordu, kim olabilirdi? Arkalarında mihrap görünüyordu, elinde Susan'ın gelin buketi vardı. Bir Elvis taklidinin yanlarında ne işi olduğunu anlayabilmek umuduyla fotoğrafı dikkatle inceledi. Adamın kabartılmış saçları, uzun favorileri, vücudunu saran beyaz işlemeli tulumu 1960'ların havasını yansıtıyordu. Fotoğraftan bir şey çıkaramayınca evlilik sertifikasını eline aldı. Tanrım! Bunu yapmış olduğuna inanamıyordu.

Bütün hayatı boyunca hayalini kurduğu gibi annesinin evlendiği Southern Baptist Kilisesi'nde evlenmek yerine, gidip Las Vegas'ta Love Me Tender evlilik şapelini tercih etmiş ve Elvis bozuntusu biri tarafından evlendirilmeye razı olmuştu.

Hiç mi aklı başında değildi?

Harley omuzlarının düşmesine engel olamadı. İşte sorun da buydu. O sırada düşünecek durumda değildi, Sam de öyle. Bakışları yatağa kaydı. Tanrı'ya şükür hâlen uyuyordu. Yeniden evlilik sertifikasını inceledi.

Samuel Francis Clay.

Annem inanılmaz bir Sinatra hayramydı.

Harley birden Sam'in bunu söyleyişini hatırlayınca içi titredi. Sam omzunun üstünden eğilmiş, ikinci isminin önemini açıklayarak ismini yazmıştı.

Oh, artık ismi Harley June Clay miydi?

Harley gidip yatağın önünde durdu ve hâlâ uyuyan adama uzun uzun baktı. Ardından alyansı parmağından çıkardı ama içinden bir ses bunun evliliğin kendisinden de büyük bir hata anlamına geleceğini söyleyip duruyordu. İyi de içinde bulunduğu çıkmazdan kurtulmanın başka bir yolu var mıydı? Yavaşça gidip yüzüğü fotoğrafların yanına bıraktı. Küçük valizini ve çantasını alıp odadan çıktı.

Harley uçak kalkana kadar kendini güçlkle tuttu. Havalan-dıklarında ağlamaya başladı. Ancak ne için ağladığından çok emin değildi. Hiç tanımadığı bir adamla alkolün etkisiyle evlendiğine mi yoksa hayatı boyunca başına gelen en güzel şeye sırtını döndüğüne mi ağlıyordu?

Savannah, Georgia – Dört gün sonra

Masasındaki telefon birden çalınca Harley June kafasını meşgul eden bir dizi düşünceden kurtuldu.

"Turner Sigorta Şirketi, buyurun... Oh, merhaba Bayan

Peabody. Evet, mesajınızı Bay Turner'a ilettim. Hayır, maalesef henüz toplantıdan dönmedi. Elbette tekrar aradığınızı bildiririm. Hayır efendim, sizi oyalamıyorum. Elbette, sizin yoğun çalıştığınızı biliyorum. Hayır, efendim, yalan söylemek elbette hiç de kibar bir davranış değildir. Peki, Bayan Peabody, aradığınız için teşekkür ederim.”

“Bayan Peabody hâlâ durumu kabullenemedi galiba.”

Harley mesai arkadaşı Jennifer’e dönerken sıkıntıyla iç geçir-di. “Ne sanmıştın?”

Jennifer güldü. “Oh, neredeyse unuttuyordum. Sen öğle yemeğindeyken annen aradı.”

Harley gözlerini yuvarladı. Annesi ne istiyor olabilirdi? Susan’ın düğününden döndüğünden beri annesi yeterince arayıp sorularını art arda sıralamıştı. Dudaklarını büze büze kimlerin katıldığından, düğün salonunun nasıl görüldüğüne, ne ikram edildiğine kadar hemen hemen her şeyi öğrenmişti. Harley çok sevmesine karşın Marcie Lee Beaumont’un biraz züppe olduğu gerçeğini kabul etmek zorundaydı.

Telefonu eline alıp evlerinin numarasını tuşladı. İkinci çalışta babası telefonu açınca Harley gülümsedi.

“Selam baba, benim. Jennifer annemin aradığını söyledi de. Evde mi?”

“Evde canım. Mutfakta alüminyum folyo ütülüyor.” dedi Dewey Beaumont. “Çağırمامı ister misin?”

Harley bir an gülmemek için kendisini zor tuttu. Annesinin cimriliği dillere destandı. Oysa Dewey Beaumont’un bir sürü parası vardı. Zaten Beaumontlar’ın evleri ve yaşam tarzları ne denli varlıklı olduklarını gösteriyordu ama buna karşın Marcie bir gün meteliksiz kalacaklarmışçasına her peninin hesabını yapardı. Alüminyum folyoları her kullanıştan sonra, artık özelliğini kaybedene dek yıkayıp ütülemez de onulmaz cimriliğinin göstergelerinden biriydi. Harley annesinin bu garip adetlerini uzun zaman önce kabullenmişti, babasıysa sadece tek çocukları olan Harley’in

annesine benzememesi için dua etmekle yetinmişti.

“Bekleyebilirim baba. Niçin aradığı konusunda bir fikrin var mı?” diye sordu ve anında babasının güldüğünü işitti.

“Hayır ama galiba Susan’ın annesi Betty Jean’la konuştuktan hemen sonra seni aradı.”

Birdenbire Harley’in yüreği ağzına geldiyse de hemen kendini yatıştırmaya çalıştı. Hayır, paniklemesi için bir neden yoktu. Harley, Sam Clay’le birlikte düğünden ayrıldığı sırada gelinle damat çoktan gitmiş olmalıydılar. Harley’in ahizeyi tutan parmakları kasılmıştı. Offf, keşke o gece olanları hatırlayabilseydi. O zaman kendini daha rahat hissederdi.

Harley babası oradan buradan bir şeyler anlatırken aklından geçen düşüncelere engel olamıyordu. Düşüncelerinin her biri de Sam Clay’e çıkıyordu. Onu son gördüğünde motel odasında üstünde bir pikeyle çıplak bir halde Adonis gibi yatıyordu. Harley son dört gündür, motelden ayrılmasa, kalsa ve Sam’in uyanmasını bekleseydi, neler olurdu diye düşünmeden edemiyordu. Bunları düşünmesine düşünüyordu da, sonuç olarak hep o motel odasından ayrılmakla en doğru hareketi yaptığına karar veriyordu. Aynı zamanda önünde sonunda evliliği iptal ettirebilmek için bir avukatla görüşmek zorunda olduğu sonucuna varıyordu. Elbette hiç bir şekilde yaptığını hatırlamadığı bir sözleşmeyi muhafaza edecek değildi.

Harley içini çekti. Hatırladığı tek bir şey vardı, o da hayatı boyunca gördüğü en muhteşem erkekle ağır çekim sevişmeleriydi. İşte en fazla unutulması gereken anlar da bunlardı.

“Annene bu konunun onu ilgilendirmediğini söyledim ama anneni bilirsin.”

Harley gözlerini kırptırdı. Babasının ne dediğini işitmemişti bile. “Hımmm... Oh... Evet, sanırım öyle baba.” diye mırıldandı.

Dewey durakladı. Aslında kadınların işine karışmak gibi bir âdeti yoktu, hele bunları kızıyla konuşmak daha önce hiç yapmadığı bir şeydi ama kızının hayatını mahvetmesini de istemiyordu

doğrusu. Harley June yirmi yedi yaşına gelmişti ve daha ciddi bir erkek arkadaşı bile yoktu. Oysa kızı, Savannah'ın gözde bekâr genç hanımlarından biriydi ve sık sık karşısına onu beğenen, doğru dürüst genç adamlar çıkıyordu. Ancak Harley kendi akranı olan genç kızların ilgilendiği konularla ilgilenmezdi, bu da geleceğe dair hiç umut vermiyordu. Dewey kızının mutlu olmasını bir yuva kurmasını, fazla yaşlanmadan önce ona birkaç torun vermesini istiyordu.

Dewey genzini temizleyip kendini az sonraki konuşmaya hazırlamaya çalıştı. "Harley June, Las Vegas'ta iyi vakit geçirdin mi?"

Harley'in yine yüreği ağzına gelmişti. Vicdan azabı göğsünün sızlamasına neden olmuştu. Yalan söylemekten nefret ederdi ama babasına kendisini kocaman bir aptal yerine koyduğunu nasıl anlatabilirdi?

"Oh, evet baba. Çok eğlenceliydi. Susan'la Mike çok etkileyici bir çift oldular ve düğün de harikaydı."

Dewey kaşlarını çatı. "Peki ya sen canım? Sen eğlendin mi? Ben senin yerinde olsaydım, kumar makinelerinden kalkmaz, bir iki gösteriye gider ve gerçek yaşama dönmekten önce eğlencenin dibine vururdum."

Harley durakladı. Babasına söylese miydi? Oh elbette baba, ben senin yapacağının da ilerisine geçtim. Bütün gece eğlenmekle yetinmedim, bir de gidip Elvis'in karşısında yabancı bir adamla evlendim.

Hayır, insan bunları babasına söyleyemezdi. Adamcağız kalp krizi geçirirdi.

"Dediğim gibi düğün muhteşemdi baba. Epeyce dans ettim. Hatta şampanya bile içtim, düşünebiliyor musun?"

Dewey içini çekti. "Bak tatlım, ben senin için biraz endişeleniyorum. Bilirsin, endişelenmek babalara özgü bir şeydir. Sakın yanlış anlama ama sonunda annene dönmeni istemiyorum. Anneni tüm kalbimle seviyorum ama düğmeleri saklayan, folyoları ütüle-

yen bir çocuğun babası olmak istemiyorum.”

Harley bir kahkaha attı. “Biliyorum baba ve sana öyle bir tip olmayacağıma söz veriyorum. Şimdi, işime dönmem gerekiyor. Anneme onu bu akşam arayacağımı söyler misin?”

“Söylerim Harley June. Seni seviyorum tatlım.”

“Ben de seni seviyorum baba.”

Harley telefonu kapattığında gülümsüyordu. İskemlesini bilgisayarına doğru yürütürken fincan gibi açtığı gözlerini kapıya dikmiş olan Jennifer dikkatini çekti.

“Oh, Tanrım! Sanırım âşık oldum.” diye inledi Jennifer aynı anda.

“Ne oldu?” diye güldü Harley. Jennifer başıyla işaret etti.

Harley June dönüp arkadaşının gösterdiği yere baktı ama bakar bakmaz da dondu kaldı. “Oh Tanrım!”

Sam Clay uzun adımlarıyla Harley June’un masasına geldi ve eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdu.

“Tanrım mı? Junie sevgilim, ben Sam. Kalçada ismim dövmeyle yazılıyken nasıl oluyor da sürekli ismimi unutuyorsun?”

Harley June bir anda ayağa fırladı, ellerini yumruk yapmıştı.

“Burada ne arıyorsun?”

“Seni eve götürmeye geldim.” dedi Sam gayet sakın bir ses tonuyla ve Harley’in iskemlenin arkasına asılmış ceketini alıp etrafına bakındı. “Çantan nerede?”

“Harley yutkundu. “Ben dışarı çıkamam. Şu an çalışıyorum. Yanı sıra bütün bunlar seni...”

“Çok ilgilendirir.” diye Harley’in sözünü kesti Sam. “Benim karımsın ve seninle ilgili her şey beni fazlasıyla ilgilendirir.”

Sam bunu söyledikten sonra Harley’in masanın altındaki çantasını buldu ve eğilip çantayı aldı.

Ancak Sam’in hesaba katmadığı bir şey vardı. Sözlerinin sigorta ofisinde nasıl algılanacağını hiç düşünmemişti. Harley ağzını bile açamadan yedi sekiz kişi etraflarına doluşmuş ve çılglık atarak, alkışlayarak tebrik etmeye başlamışlardı. Sam birden ken-

dini bir deney kavanozunun içindeki bir böcek gibi hissetmiş ama sakinliğini muhafaza edebilmişti. Aslında bitkin bir haldeydi. Las Vegas'taki o motel odasında uyanıp da Harley'in gittiğini öğrendiğinden beri iki saat bile uyuyamamıştı. Harley'in alyansını evlilik fotoğraflarının üstünde gördüğünden beriye midesinin kasılması geçmemişti. Tamam, hiç düşünmeden hareket etmiş, bir anda karar vermişlerdi. O yüzüğü fotoğrafların üzerine bırakılmış gördüğünde bir an Harley'in yaptığını yapmayı ve eve dönüp bir daha da geriye bakmamayı düşünmüştü. Ancak bu duygu sadece birkaç saniye sürmüştü. Yatağa bakar bakmaz fikrini değiştirmişti. O yatakta daha önce hiç tecrübe etmediği, muhteşem şeyler yaşanmıştı.

Sam doğrudan Oklahoma City'ye, evine dönmüş ve yapılması gereken şeyleri yapmış ardından da uçağa atladığı gibi Savannah'a gelmişti.

Sam sigorta şirketine girip de onun telefonda konuşurken güldüğünü görünce yapılacak en doğru şeyi yaptığını anlamıştı. Bu durumda ona düşen tek şey kalıyordu, o da Harley'i ikna etmektir.

Jennifer, Harley'in yanına sokuldu. Sam'e göz kırparken arkadaşını kucakladı.

"Harley June! Evlendiğini bize söylediğine inanamıyorum. Ne zaman oldu bu? Çiçeği burnunda kocanı bizimle tanıştırmayacak mısın?"

Harley ağzını açıtsa da ne söyleyeceğini bilemedi. Sam ille de bir şeyler söylenecekse bunu söyleyenin kendisi olması gerektiğine karar verdi. "Biz, tam olarak beş gün önce evlendik," dedi kendine güvenen bir ifadeyle. "Las Vegas'ta."

Sam bunu söylerken farkında olmadan o muhteşem gülümsemesiyle Jennifer'a baktı. Jennifer içinden keşke on beş yaş daha genç ve bekâr olsaydı diye düşünmeden edemedi.

"Ve benim adım Sam Clay." diyerek elini Jennifer'a uzattı Sam.

Jennifer kıkırdadı. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum

Sam Clay. Ben de Jennifer.”

O sırada Turner Sigorta’nın patronu Waymon Turner ofise girdi.

“Burada neler oluyor?”

Harley donup kaldı. Patron şirkete dönmüştü ve ortalık da parti yerine dönmüştü.

“Oh... Bay Turner. Bayan Peabody sizi dört kez aradı. Çok üzgündü ve...”

Sam hemen elini uzattı. “Bay Turner, ismim Sam Clay. Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Ortalığı biraz karıştırdığımızın farkındayım ama Junie istifasını vermeye hazırlanıyordu.”

“Junie de kim?” diye sordu Bay Turner, Sam’e dikkatle bakarken. “Sizi tanıyor muyum evlat?”

Harley gözlerini bıkkınlıkla yuvarladı ve Sam’i dirseğiyle dürttü. “Hiç kimse beni o isimle çağırmasaydı.” Ardından az sonra yapacağı açıklamanın işleri daha da karıştıracak olduğunu ama buna karşın yine de söylenmesi gerektiğinin bilincinde gülümsemeye çalıştı.

“Benden söz ediyor Bay Turner ve eee... Sam... Şey, ben Las Vegas’tayken biz... Yani bilirsiniz, ben...”

“Onun kocasıyım.” dedi Sam birdenbire. Harley June’un daha fazla kıvrınmasını istememişti. “Biz evlendik ve şimdi de onu eve götürmeye geldim.”

Waymon Turner afallamıştı. Panik ve şaşkınlık içindeki Harley June’a döndü.

“Evlendiğinden haberim yoktu Harley June. Ne zaman oldu bu?”

“Beş gün önce saat sabahın dört buçuğunda, Las Vegas’ta, Love Me Tender şapelinde evlendik.” diye açıkladı Sam.

Jennifer bir çığlık attı. “Oh Tanrım! Ne kadar romantik! Johnson’a söylemek için sabırsızlanıyorum.”

Harley inledi.

Sam ise güldü. “Kollarını geçir tatlım.” diye mırıldandı

Harley'e ve ceketini tutup giydirdi.

“Çantanı da al.”

Harley çantayı Sam'in elinden kapıp göğsüne yapıştırdı.

“Bak, bütün bunları...”

“Hadi, gidiyoruz.” dedi Sam onun konuşmasına fırsat bırakmayarak. Kolundan tuttu ve kapıya yönlendirdi. “Hepinizle tanıştığımıza sevindim millet.” diye seslendi ofistekilere. “Şayet yolunuz Oklahoma City'e düşecek olursa, bizi aramakta tereddüt etmeyin.”

“Ben seninle hiçbir yere...”

Harley birden kendini caddede bulunca Sam'in elini silkelemeye çalıştı. “Buraya bak Sam Clay, birdenbire gelip...”

Harley June sözlerini tamamlayamadı, çünkü ne olduğunu bile anlayamadan Sam yüzünü ellerinin arasına alıp onu öptü.

Harley itiraz etmeye fırsat bulamamıştı, bir iki saniye sonra da itiraz etmeyi unutmuştu. Sam'in parfümü, dudaklarının ılıklığı aklını başından almıştı.

Sam başını geri çektiğinde Harley inledi.

Sam ise açıkça gülmemek için kendini güçlükle tuttu. Onu öptüğü zaman kendisine karşı koyamadığının farkındaydı. Yatakta mükemmel bir uyumlarının olduğunu da. Aynı zamanda onun korktuğunun da bilincindeydi. Aslında o güne dek kendisi de biriyle evlenme fikrinden korkardı. Ancak o otelin barına girip de onu poker masasının üstünde dans ederken gördüğünde aklı başından gitmişti. Elinde gelin buketine benzer bir buket çiçek tutuyor ve geriden gelen müziğin ritmine göre dans ediyordu. Ardından buketi geriye doğru fırlatmıştı.

Sam ilkin çiçeği yakalamıştı, sonra da düşmek üzere olan Harley'i. Ciddi bir adamın eve götürüp annesiyle tanıştırabileceği bir kıza benzemiyordu. Öyle evcil, çocuk doğurup bakacak bir tipmiş gibi de durmuyordu. Ancak Sam onu yakaladığında, bir çığlık atmış ve iri kahverengi gözleriyle dönüp ona bakmış, sonra da bir kahkaha koyvermişti. Sam neler olduğunu bile anlayama-

mıştı. Onun gözlerinden gözlerini ayıramamış, sabahın dört buçukunda kendini mihrabın altında bulmuştu. Hayır, madem evlenmişlerdi, evliliklerince ciddi anlamda şans tanıyacaktı.

“Söyle misin, burada ne arıyorsun? Şayet sorun çıkarmaya geldiyisen, inan bana...”

Sam işaret parmağını Harley’in dudağına bastırdı ve başını iki yana salladı.

“Şışışh, sevgilim. Ben sorun falan çıkarmam. Sevişirim. Hatırlamadın mı?”

Harley birden bacaklarının titrediğini hissetti. Tamam, her şeyi hatırlamıyor olabilirdi ama onun bedeninin ağırlığını değil hatırlamak hâlen bedeninin üstündeymişcesine hissediyordu.

“Tanrım, lütfen insafli ol...”

Sam kolunu Harley June’un omzuna attı ve onu kendilerini bekleyen taksiye doğru yönlendirdi. “Merak etme, insafli olacağım, hatta senin minik kalbinin arzu ettiği her şeyi gerçekleştireceğim.” diye fisildadı Harley June’un kulağına ve taksinin kapısını açıp Harley’in binmesini bekledi.

“Nereye gidiyoruz?”

“Uçağımız yarından sonraki gün kalkıyor. Bu durumda fazla zamanımız yok...”

Uçağımız mı? Harley birden midesinin bulandığını hissetti. Yarından sonraki gün mü? Tanrım kendini neyin içine sokmuştu. Bu berbat durumdan kurtulmasının bir yolu olmalıydı.

“Ne için fazla zamanımız yok?”

Sam yanına oturup taksinin kapısını kapattı ve dönüp Harley June’un yüzüne baktı.

“Ailenle tanışmak için tabii. Eşyalarını toplaman için. Yani, bilirsin, bu tür şeyleri için zaman gerekir.”

Ailesi mi? Yüce Tanrım bana acı! Harley ağzını açmadan Sam öne eğildi ve şoföre Harley June’un anne babasının evinin adresini verdi.

Harley June şaşkınlıkla evlendiği yabancıya baktı. Yakışıklı

olabilirdi ama belli ki düzenbazın biriydi. Yoksa nasıl olup da annesiyle babasının adresini bilebilirdi? Harley June, onun yanından uzaklaşıp kendisini arabanın diğer köşesine sıkıştırdı. Dönüp Sam Clay'e bu kez korkuyla baktı.

"Onların nerede yaşadıklarını nereden biliyorsun?" diye fısıldadı, her geçen saniye daha da dehşete düşerek.

"Sen söylemiştin."

"Söylemedim!"

Sam güldü. Harley June'un huzursuzluğu hoşuna gitmeye başlamıştı. Dört gün boyunca kendisine cehennem hayatı yaşattığına göre, onun da biraz sıkıntıya düşmesi son derece adildi.

"Evet, söyledin. Sadece bu kadar da değil, birçok şey söyledin. Mesela..." diye mırıldandı Sam ve Harley June'un kulağına eğildi.

Harley June onun kulağına fısıldadığı sözleri işitince gözlerini kocaman açtı. Yüzü kızarmış, eli ayağı boşanmıştı.

"Ben öyle bir şey söylemedim." diye fısıldadı karşılık olarak. Bakışları bir şoföre bir Sam Clay'e gitti. Neyse ki şoförün onlara dikkat ettiği yoktu.

"Evet, söyledin."

Harley boğazının kuruduğunu hissetti ve üst üste yutkundu. Sam Clay doğru söylüyor olmalıydı, çünkü böyle bir fantezisi vardı.

"Oh hayır."

"Oh evet." diye mırıldandı Sam. "Ve o fanteziyi evlendiğimiz gece gerçekleştirdik. Hem de iki kez."

Harley gözlerini sımsıkı kapattı ve arkasına yaslandı. Artık işler çığırından çıkmıştı.

~ İKİNCİ BÖLÜM ~

HARLEY kapana kısılmıştı, Sam'in yakınlığıyla kendi aptalca davranışlarının arasına sıkışmıştı. Normal şartlar altında Sam Clay'e inanılmaz öfkeli olması gerekirdi. Ancak bütün işaretler adamın kendisiyle son derece iyi niyetlerle evlendiğini gösteriyordu. Aksi takdirde Las Vegas'taki o motel odasında sabah uyanır uyanmaz çekip gitmesi gerekmez miydi? Kendisinin yaptığı gibi... Sam Clay bunu yapmadığı gibi bir de peşinden gelmişti. Nedense gözlerinin önünde başı dertte olan bir prensesi kurtarmaya gelen zırhlarını kuşanmış bir şövalyenin görüntüsü belirmişti.

Harley birden başını iki yana sallayıp az önceki görüntüyü yok etmeye çalıştı. Ne kendisi dertli bir prenesti ne de Sam Clay bir şövalyeydi.

Taksi Savannah caddelerinde hızla yol alırken Harley, fırsat buldukça Sam Clay'in profilini inceliyordu. Daha adamın nerede yaşadığını, ne iş yaptığını bile bilmiyordu. Ne tür bir adam daha yeni tanıştığı bir kadınla evlenirdi ki? Belli ki problemleri bir tipti yoksa sarhoş bir kadınla ne diye evlensindi?

Harley ılık havaya rağmen içinin titrediğini hissetti.

"Sam..."

Sam dönüp Harley'e baktı. "Efendim..."

"Bir işin var mı?"

Sam güldü. "Öyle sayılır."

"Ne demek bu?"

"Oklahoma City İtfaiyesinde çalışan bir itfaiye eriyim."

"Öyle mi?"

"Hayal kırıklığına uğramış gibisin." dedi Sam gülerek. "Sorun nedir? Yoksa yangınları söndürecek kapasitede birine benzemiyor muyum?"

Harley aralarındaki cinsel çekimi düşününce durakladı. Ateşli sevişmeleri göz önünde bulundurulacak olursa Sam Clay, yangını söndürmek şöyle dursun körüklüyordu.

"Bilmiyorum. Sadece merak ettim, o kadar." diye mırıldandı Harley ve hemen ekledi. "Niçin benimle evlendin?"

Sam uzunca sayılacak bir süre Harley'in kahverengi gözlerinin adamakıllı ışıldamasına yol açan uzun sık kirpiklerini, dolgun dudaklarını seyretti. Gerçekten yerinde bir soruydu. Son dört gündür kendisine bin kez sorduğu bir soruydu bu. İçini çekti.

"İlk öpüşmemizi hatırlıyor musun?"

Harley yanaklarının yandığını hissetti. Bakışlarını bir iki saniye Sam'den kaçırdı. Sonra dönüp ona baktı.

"Korkarım hayır."

Sam hafifçe gülümsedi. "Hatırlasaydın bu soruyu sormazdın."

Harley gözlerini kocaman açtı. Tamam, aralarında bir çekim olduğuna kuşku yoktu ama öpüştikleri an birbirlerinden o kadar etkilenmiş olabilecekleri pek mantıklı gelmiyordu.

"Yani demek istediğin..."

"Başım döndü." dedi Sam yavaşça ve elini Harley'in elinin üstüne götürdü. "Tatlım ben otuz yedi yaşındayım ve kadınlar konusunda pek çok deneyimim oldu ama daha önce hiç... Yani herhangi bir kadınla... Seni ilk öptüğüm an hissettiklerimi hissetmedim. Ayağımın altından yerin kaydığını sandım."

"Peki, ben ne yaptım?" diye sordu Harley. "Yani öpüştüğün-

müzde...” Birden yüzünün kızardığını hissetti.

“Doğrusunu söylemek gerekirse bana bir hayalet görmüşsün gibi baktın, bunun için seni suçlamıyorum elbette. Son beş yıldır durulmak, birine bağlanmak istiyordum ama doğru kadını bulamamıştım... Tabii, seninle tanışana dek demeliyim.”

Harley elini Sam’in elinden kurtarıp çantasının sapına sıkı sıkı yapıştı. Başı zonkluyor, kulakları uğulduyordu, bu yüzden de konuşurken sesinin titrediğini fark etmedi bile.

“Ama benim ne halde olduğumu fark etmiş olmalısın. Nasıl olup da doğru kadın olduğumu düşünmüş olabilirsin ki? Aslında şimdi de... Kim olduğumu bilmiyorsun. Tanrı biliyor, hemen hemen hiçbir şey hatırlamadığımı söylemekten bile utanıyorum.”

“Senin hakkında çok şey biliyorum tatlım.”

Harley’in aklına yine aynı düşünce takıldı. Muhtemelen çok yakışıklı bir düzenbazın eline düşmüştü.

“Nasıl?”

Sam gülümsedi. “Sen anlattın. Örneğin büyük büyükannen Devane’nin adamları şahsi arazisine girdikleri için General Sherman’ın yüzüne okkalı bir tokat attığını biliyorum. Küçük bir kızken palyaçolardan korktuğunu ya da annen tabağına tavuk ciğeri koyduğunda çaktırmadan masanın altından kedinize attığını da biliyorum. Veya normalde örümceklerden ödünün koptuğunu ama yine küçükken kuzenini kurtarmak için kendini hiç düşünmeden örümceği tutup pencereden attığını...”

“Tanrım yeter!” diye inledi Harley elleriyle yüzünü kapatarak. “Nasıl bu kadar çok şey anlatmış olabilirim? Dahası bütün bunları nasıl olup da hatırlayamıyorum?”

Sam birden onu kollarının arasına almak istedi ama bunun için uygun zaman olmadığına karar verdi. Bu kadar yolu, onu anlık bir dürtüyle yapmışlar gibi görünen evliliklerinin yürüyeceğine dair ikna etmek için gelmişti. Harley June işbirliği yapmaya yanaşmazsa bunu başarması mümkün değildi.

“Bilmiyorum.” dedi Sam yavaşça. “Bildğim tek şey buna bir

şans vermemiz gerektiği. Buna ihtiyacım var Junie ve sanırım tam olarak farkında olmasan da senin de ihtiyacın var. Aksi takdirde o şapelde evet demezdin.”

“Junie değil,” diye mırıldandı “Harley June”.

“Ama kalçanda Junie yazılı.”

Harley June’un gözleri öfkeyle kısıldı. “Bir beyefendi öylesine düşüncesiz bir hareketi bana hatırlatmazdı.”

Sam daha fazla dayanamadı.

“Beyefendilerin canı cehenneme Harley June. Ben sadece senin kocanım, bir beyefendi olduğumu falan iddia etmedim.”

O sırada taksi birdenbire durdu.

İkisi de dönüp dışarıya baktılar ve bu kadar çabuk ulaşmış olmalarına şaşırdılar.

“Geldik galiba.” diye mırıldandı Sam ve şoförce parayı uzattıktan sonra bir eliyle valizini aldı, diğer eliyle de gönülsüzlüğü her halinden belli olan Harley’in elini tuttu.

Taksi hızla uzaklaşırken kaldırımında bir süre dikilip Harley June’un bütün çocukluğunu ve ergenliğini geçirdiği eve baktılar.

“Hazır mısın?” diye sordu Sam.

Harley başını iki yana sallarken Sam’in koluna yapıştı. “Bunu yapamam. Lütfen! Seni durdurmak için yapabileceğim bir şey yok mu? Anlamıyor musun, bu haber annemle babamı mahvedecek!”

“Kahretsin Junie, yirmi yedi yaşındasın. Hâlen ne yapıp yapmayacağına annenle babanın karar vermesine izin verdiğini mi söylüyorsun?”

“Elbette hayır ama...”

“Öyleyse mesele yok.” dedi Sam ve Harley June’un elinden tutup merdivenlere doğru pek de nazik olmayan bir şekilde çekirtirdi. Dış kapıdan girip avluya çıktılar.

Harley’in bedeni hareket halindeydi ama beyni âdeta uyuşmuştu. Sürekli olarak bunun bir kâbus olduğunu ve bir anda uyanacağını düşünüp duruyordu. Ancak babasının sesini işitince hiçbir şekilde kaçışı olmadığını anladı.

“Oh Harley! Bugün seni görmeyi ummuyordum hayatım! Gel de benim Muhteşem Ruth’a bir bak!”

Harley bacaklarının zangır zangır titrediğini hissetti. Ancak Sam’in elini tutan elinin kasıldığını fark edince onun da kendisi kadar gergin olabileceğini düşündü.

“Muhteşem Ruth kim?” diye sordu Sam çimenlerin üzerinde yürürlerken.

“Babamın güllerinden biri.” diye açıkladı Harley June. “Gül yetiştirmek, hobilerindendir.”

“Oh, şimdi hatırladım. Geçtiğimiz yıl Savannah Garden Show’da mavi kurdele kazandığından bahsetmiştin.”

Harley başını iki yana sallarken içini çekti. Acaba Sam Clay’e başka neler anlatmıştı?

Dewey Beaumont küçük, büyük, tomurcuk halinde veya açmak üzere bir sürü gül bulunan ağacın önünde diz çökmüştü. Kayısı rengindeki çiçeklerin görüntüsü kadar kokusu da muhteşemdi. Dewey nihayet ayağa kalktı ve pantolonunu silkeledi. Kızının yanındaki uzun boylu genç adamı şöyle bir süzdü, küçük valizine ve Harley’in yüzündeki gergin ifadeye birkaç saniye baktı. Neler olduğunu merak etmişti.

“Pantolonumun dizlerini ne hale getirdiğimi görürse, annen kriz geçirir.” dedi sonunda gülümseyerek ve Sam’e elini uzattı. “Sizinle tanışma şerefine eriştiğimi hatırlayamadım.”

Harley birden kendine geldi ve genzini temizledi. “Baba, bu Samuel Clay. Sam, bu da babam, Dewey Beaumont.”

Sam gülümsedi. “Bay Beaumont, sonunda sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Harley sizden çok söz etti, efendim.”

Dewey’in yüzü aydınlandı. “Harley June benim bu hayattaki en büyük başarımıdır.”

Harley hafifçe inledi.

Sam, Harley’in elini sıktı.

Dewey aniden kaşlarını çatı.

“Harley... Bir sorun mu var? Annenin çarşafı gibi bembe-

yaz kesildin canım.”

Sam, Harley’in yüzüne bir bakış atınca, şayet bir açıklama yapılacaksa, bunun sadece kendisinden gelebileceğini fark etti.

“Bay Beaumont, Harley şu an biraz gergin.”

“Evet, bunu görebiliyorum.” dedi Dewey, Sam Clay’in tek çocuğunun elini sıkı sıkı tuttuğu gerçeğini nasıl değerlendirmesi gerektiğini bilemeyerek.

“Bunu görüyorum ama nedenini anlayamadım.”

“Efendim, biz Las Vegas’tayken Junie’yle evlendik. Şimdiyse ailesiyle tanışıp onu evimize götürmeye gelmiş bulunuyorum.”

Dewey afallamıştı. “Junie de kim? Bunun benim kızım la ne ilgisi olduğunu anlaya...”

“Junie sizin kızınız efendim. Ben ona böyle hitap ediyorum.”

Dewey’in ağzı bir karış açıldı. “Benim kızım mı? Benim kızım la mı evlendiniz?” Afallamış bir halde Harley’e döndü. “Harley June Beaumont! Bana söyleyecek hiçbir şeyin yok mu?”

Harley’in midesi bulanıyor, başı fırıl fırıl dönüyordu ama konuştuğunda sesinin son derece sakın çıkmasına şaşırmadan edemedi.

“Bu doğru baba. Bu adam la Las Vegas’ta evlendim.”

“Tanrım merhamet et!” diye mırıldandı Dewey. “Annen bunu duyarsa...”

Sam, asıl sorunun Marcie Beaumont olduğunu sezmişti ama önemli değildi. Harley June için herkesle, her şeyle mücadele ederdi. Harley’in elini sıkıp gülümsedi.

“Evet tatlım, şimdi gidip annene de haberi vermeyi öneriyorum. Ne dersin?”

Sam, Harley’e yanıt vermesi için fırsat bırakmadan eve yöneldi. Harley onun hızına ayak uydurmak için neredeyse koşuyordu. Babası da arkalarından geliyordu. Ön verandaya çıkan merdivenlere ulaşmışlardı ki, Marcie Beaumont dışarı çıktı. Kızıl saçlı, yuvarlak yüzlü bir kadındı. Kızını görünce şaşkınlık la kaşlarını kaldırdı.

“Harley June! Babanla bana böyle bir sürpriz yapman ne hoş canım!” Ardından bakışları Sam’e kaydı. “Oh, kolundaki bu yakışıklı adam da kim?” dedi saçlarını düzeltmeye girişerek.

Sam dönüp Harley’e baktı. Dişlerini öylesine sıkırmıştı ki, dudakları beyaz bir çizgiye dönüşmüştü. Anlaşılan bugün herkese kendi kendini tanıtmaya gerekecekti.

“İsmim Sam Clay, Bayan Beaumont. Sizinle tanıştığıma çok sevindiğimi söylemeliyim. Bu arada Harley’in güzelliğini kimden aldığını öğrenmiş bulunuyorum.”

Marcie başını eğip Sam’i süzdü.

“Oh, ne hoş bir genç adam bu böyle.” diye mırıldandı keyifle ve kızından yana çapkın bir bakış fırlattı. “Hayatım, bu tatlı çocuğu nerede saklıyordun?”

“Oh Tanrım!” diye inledi Harley ve Sam bunu duyunca güldü. Zavallı Junie... Bu onun için epeyce sarsıcı bir gün olmuştu, bir iki saniye sonra kendini daha da kötü hissedeceği muhakkaktı.

“Beş gün önce Junie ve ben Las Vegas’ta evlendik, Bayan Beaumont.”

Marcie’nin, kızı için muhtemel bir koca adayı bulmuş anne ifadesi birden kayboldu.

“Oh, öyle mi?” diye söylendi hayal kırıklığı barındıran bir ses tonuyla. Ardından kızına döndü. “Harley June, bu isimde bir arkadaşın olduğunu bilmiyordum.”

Sam güldü. “Sizin kızınızdan söz ediyordum Bayan Beaumont.” dedi ve eğilip Harley’i dudaklarından öptü.

Harley temastan dolayı titrese de annesinin, boğuluyormuş gibi bir ses çıkarması üzerine kendine geldi.

Marcie, Harley’i kolundan sıkıca tuttu ve çekip Sam’in elinden kurtardı.

“Harley June Beaumont, hemen bana burada neler olduğunu, bu adamlar...”

Sam sakın hareketlerle Harley’i kolundan tuttu ve yanına çekti. “Artık ismi Harley June Clay, Bayan Beaumont. Bu arada far-

kındaysanız epeyce güneşte kaldık. İçecek soğuk bir şeyler alabilir miyiz?”

Sam, Marcie'nin yanıtını beklemeden onu hafifçe kolundan tutup evin içine yönlendirdi ve Harley June'la babasını verandada yalnız bıraktı.

Harley babasına dönüp baktı ama konuşmaktan korkuyordu. “B... Baba...”

Dewey hâlâ şaşkındı ama yine de güldü.

“Bu genç adamı nereden buldun bilmiyorum tatlım ama birinin ilk kez annene istemediği bir şeyi yaptırabildiğine tanık oldum.”

Harley ağlamamak için kendini güçlkle tutuyordu. Gülümsemeye çalıştı. Şu an yapmak istediği tek şey, başını babasının omzuna yaslayıp ağlamaktı.

“Ona âşık mısın?”

Harley omzunu silkti. “Emin değilim baba.”

Dewey kaşlarını çatı. “Ne demek bu?”

Harley gergin bir ifadeyle yutkundu. Hayır, babasına yalan söylemeyecekti. Hele bu denli ciddi bir konuda.

“Baba hiçbir şey hatırlamıyorum. Sabah bu adamla uyandım, bir de...”

“Bir de...”

“Kalçamda bir dövme vardı.”

Dewey'in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Yüce Tanrım! Yani uyuşturulduğunu mu söylüyorsun? Şayet öyleyse...”

Harley içini çekti. “Hayır baba. Uyuşturulmadım. Sarhoştum.”

Dewey kızına bir an kulaklarına inanamıyormuş gibi baktı ama bir iki saniye sonra dudaklarının kenarları yukarı kıvrılmaya başladı. Harley June yakında yirmi sekiz yaşına basacaktı ve Tanrı biliyor epeydir kız kardeşi Mavis gibi bir kız kurusu olup çıkmasından korkuyordu. Harley on bir yaşındayken öğretmenine büyüyünce striptizci olacağını söylediğinden bu yana, ilk kez yapmaması gereken bir şey yapmış, kurallarını yıkmıştı.

Dewey bunları düşününce bir kakhaha attı.

Bu kez gözlerini iyice açma sırası Harley'deydi.

"Sence bu komik mi?"

"Sadece senin böyle bir şey yapabileceğini tahmin etmezdim, diyelim. Neyse, artık sıradan bir yaşamın olacağı için üzülmem gerekmeyecek, bundan böyle bu nedenle uykularım kaçmayacak."

Dewey bunu söyledikten sonra kızının elini tutup eve doğru çekti. "Hadi, acele edelim. İçeride olanları kaçırmamalıyım."

İçeriye girdiklerinde Sam'in ceketinin cebinden uzunca bir zarf çıkardığını gördüler. Sam, Harley'in geldiğini görünce ona bakıp gülümsedi. Harley ise titredi. Gülümsemesi de öpücükleri kadar baş döndürücüydü.

"Bay Beaumont, kızınızın güvenliği için bana sormak istediğiniz binlerce sorunuz olduğundan eminim." dedi Sam ve elindeki zarfı Dewey'e uzattı. "Zarfin içinde çalıştığım bankanın müdürünün, şefimin isim ve telefon numaraları var. Annem ve babam öldü ama hepsi de Oklahoma'da yaşayan bir erkek ve iki kız kardeşim var. Onlarla ilgili bilgileri de verdim. Ancak lütfen benimle ilgili söyledikleri her şeyi dikkate almayın, çünkü en büyükleri olduğum için benim biraz büyüklük tasladığımı düşünüyor olabilirler."

Dewey adamın açık yürekli tavırlarına şaşırmadan edemedi.

"Evet, pekâlâ... Teşekkür ederim. Elbette bazı kaygılarımız var. Daha sonra bir araştırma yaparım." Dewey bunları söyledikten sonra karısına baktı. Yanakları daha önce hiç görmediği kadar pembeleşmişti. "Marcie sanırım artık lezzetli limonatalarından içsek hiç fena olmaz."

Marcie aniden bir çılgılık attı. "Limonata mı? Lezzetli limonata mı istiyorsun? Dewey George Beaumont, sende hiç mantık kalmadı mı? Tek çocuğumuz gidip hiç tanımadığı biriyle evlenmiş ve sen kalkmış limonata mı istiyorsun?"

"Şayet varsa ben daha sert bir şey içmeyi yeğlerdim." dedi Sam ciddi bir ifadeyle.

Marcie'nin yüzü bu kez kıpkırmızı kesildi. Harley ise gülme isteğini güçlükle bastırdı. Dewey kitaplığın yan tarafındaki dolaptan özel durumlarda değerlendirmek için ayırdığı viski şişesini çıkardı. Bundan daha özel bir durum olabilir miydi?

"Akşam yemeğine kalıyor musunuz?" diye sordu Dewey kehribar rengi içkiyi Sam'e uzatırken.

Marcie yükseltilmiş sesle inledi. "Dewey! Orada öylece dikilip bunun olmasına izin verdiğine inanamıyorum."

"Oh, her şey oldu ve bitti zaten." diye gülümsedi Sam, Harley'e dönerek. "Hem de birkaç kez oldu. Öyle değil mi sevgilim?"

Harley bir an onu gırtlaklamayı düşündü. Annesiyle babasının önünde seviştiklerine dair nasıl imada bulunurdu?

Harley yanıt vermeyince Sam sadece göz kırpmak ve gülümsemekle yetindi. "Yemeğe kalmayı çok isteriz, öyle değil mi Junie?"

"O isimle çağrıldığımda yanıt vermiyorum." diye mırıldandı Harley ve babasına dönüp viskiyi işaret etti. "Bana da doldurmayacak mısın baba?"

Dewey durakladı. "Bana söylediğin şeyden sonra içkiye pek dayanıklı olmadığın sonucuna vardım kızım."

Sam, Dewey'in itiraz etmesine aldırmadan elindeki kadehi Harley'e uzattı ve kendine bir kadeh daha doldurdu.

"Aksine Bay Beaumont, Junie hayatım boyunca tanıdığım en akli başında kadın. Benim açımdan bu ilk görüşte aşktı."

Marcie'nin omuzları düşmüştü. Kızına bakarken âdeta sızlandı.

"Evlendiğine inanamıyorum."

Harley kadehini su içermişçesine başına dikti ve ardından öksürdü. Gözleri de yaşarmıştı. Burnundan sanki ateş çıkmıştı. Yeterince bekledikten sonra konuşabildi.

"Şey, anne, ben de inanamıyorum ama kalçamdaki dövme ve parmağımdaki yüzük bunun doğru olduğunu söylüyor." Harley

kadehini masanın üstüne bıraktı. “Şimdi gidip patates soyacağım.” dedi salondan çıkmaya hazırlanırken. “Şanslıysam bıçak bileğimi keser ve herkesin hayal kırıklığı, mutsuzluğu sona erer.”

Harley annesinin hemen peşi sıra seğirttiğinin farkındaydı.

“Dövme mi? Dövme mi yaptırdın sen?” diye bağırdı Marcie kızına yetişerek. Elini şaşkın bir ifadeyle boğazına götürmüştü. “Dewey onu işittin mi? Harley June gitmiş dövme yaptırmış.”

Dewey şu ana dek işittiklerinden gayet memnundu, kendine bir kadeh viski daha doldurdu.

“Marcie yemeği hazırlamasında kızımıza yardım et canım, olur mu? Sam’i tanımıyoruz, belki de karnı acıktığında huysuzlanan tiplerdendir.”

İki erkek Marcie’nin gittikçe uzaklaşan sızlanmalarını işittiler.

Sam, Harley’in bunca sıkıntıyla karşılaşmasını istemezdi ama yapabileceği bir şey yoktu. Ondan hiçbir şekilde vazgeçecek değildi, tarafların bu durumu bir an önce öğrenmesinde fayda vardı.

“Bayan Beaumont, tavuk gerçekten çok lezzetli. Yumurta ve unla karıştırmadan önce tereyağlı süte dinlendirdiniz, değil mi?”

Marcie’nin, Sam’in sorusu karşısında şaşırdığını söylemek oldukça hafif kalırdı. Tanrı aşkına kızı dövme yaptırmıştı, aile isimleri lekelenmişti. Bir de kendisini damatları olarak tanıtan bu adam kalkmış, tavuğu tereyağlı süte batırıp batırmadığını soruyordu.

“Evet, evet.” diye mırıldandı.

Sam başını salladı. “Hımmm, ben de öyle düşünmüştüm. Büyükanneimin de usulü böyleydi. Aksi takdirde tavuğun ziyan olacağını söylerdi.”

Marcie elinde olmadan meraklandı. İnsanların sülalelerinden söz etmesi onun için oldukça önemliydi.

“Benim büyükanneim yemek pişirmezdi.” dedi konunun devam etmesi için.

Sam kaşlarını çattı. “Vay canına. Bahse girerim bu durumdan

en fazla eşi yararlanmıştır. Peki, ailenin karnını kim doyuruyormuş?”

Marci çenesini kaldırıncı Harley hafifçe inledi. Annesi daha ağzını açmadan neyin geleceğini gayet iyi biliyordu. Hoş Sam Clay soruyu sormakla bunu hak etmişti.

Marcie dudaklarını büzdü. “Elbette bir aşçıları vardı, o günlerde bütün soylu ailelerin olduğu gibi.” Ardından içini çekti. “Oh, eski günler ne denli görkemliydi.”

“Sen de geçtiğimiz Paskalya’dan beri yemek yapmıyorsun Marcie, onun için kendini acındırmaktan vazgeç.” dedi Dewey.

Sam bir kahkaha attı.

Harley ise şu an yemeğin bir an önce bitmesinden başka bir şey istemiyordu.

“Ben yemeğini kendisi pişiren bir aileden geliyorum.” dedi Sam. “Ben de kendi evimin işini kendim yapmaya alışığım. İşten fırsat bulduğum ölçüde tabii.”

“Ne iş yapıyorsun Sam?” diye sordu Dewey merakla.

“İtfaiye eriyim.”

Dewey dirseklerini masaya dayayıp öne eğildi. “İtfaiye mi? Neden böyle bir meslek seçtin?”

Sam omzunu silktili. “Bilmiyorum. Sanırım hep istediğim meslekti.” Ardından dönüp Harley’e baktı. Keşke onun yüzündeki hoşnutsuz ifadeyi silecek bir şeyler bulup söyleyebilseydi.

“Ama oldukça tehlikeli bir görev.” diye mırıldandı Dewey. “Bunun akşam yemeğinde konuşulacak bir konu olmadığının farkındayım ama Oklahoma City’de kamu binası bombalandığında itfaiye bünyesinde miydin, diye merak ettim doğrusu.”

Aniden Sam’in yüzü asıldı. Bunun üzerine Harley içinde bir şeylerin koptuğunu hisseder gibi oldu. Sam’in boynuna sarılıp onu avutmak isteğine güçlkle engel oldu.

“Evet, görevdeydim.”

“Baba, biraz daha tavuk alır mıydın?”

Dewey gözlerini kırıştırdı. Bir Harley’in uzattığı servis taba-

ğına bir kızının yüzüne baktı. Harley June'un gözlerinde konuyu kapatmasını isteyen kararlılığı görünce genzini temizledi.

"Oh, evet, sanırım alırım."

Sam'in ne iş yaptığı Marcie'nin umurunda değildi. Hiç olmazsa Sam Clay'in ailesinde arkadaşlarına övünçle anlatacağı birileri olsaydı, o zaman bu evlilik fiyaskosu biraz olsun kabul edilebilir kılınabilirdi.

"Peki... Ailen hep Oklahoma'da mı yaşadı?"

Sam başını iki yana salladı, konunun değişmesine memnun olmuştu. O akşam arkadaşlarıyla birlikte gördüğü manzara yeterince beynini meşgul ediyordu zaten, bir de bunu dillendirmeyi bünyesi kaldırmayacaktı.

"Hayır efendim. Büyük büyükbabam Bostonluydu. Daha sonra Oklahoma'ya taşındı."

Harley birden konuya girip bir şeyler söyleme gereği duydu. "Arkadaşım Susan da Bostonlu'dur. Yani birkaç kuşak önce ailesi Bostonluymuş. Uzun zaman önce Güneyli olmayı tercih etmişler."

Marcie burun kıvrırdı. "Hayır, Harley June. Susan Mowry'nin ailesinin yaptığı fırsatçılıktan başka bir şey değildi. Buraya iç savaştan sonra geldikleri bir sır değil."

"Anne, Tanrı aşkına!"

Marcie kızının itirazına rağmen çenesini iyice kaldırdı. "Bunun doğru olduğunu sen de biliyorsun Harley June. O ailenin her bir üyesi de fırsatçı."

Sam güldü. "Bir ailenin sadece sivil savaştan sonra güneye göç etmesi sizin için bu denli önemliyse efendim, korkarım benim aile hikâyemi işittiğinizde tüyleriniz diken diken olacak. Ailemin Oklahoma'ya ulaşan ilk üyesi, yani az önce bahsettiğim büyük büyükbabam bir kanun kaçağıymış. Kendisi Kiowalar'dan bir Kızılderili kadınla evlenmiş ve dört çocuğu olmuş ama yasal eşi gelip kadını kovmuş."

Marcy elini boynuna götürüp hafifçe inledi. "Peki, sen hangi

kadının soyundan geliyorsun?”

“Kiowalı kadının dört gayri meşru çocuğunun soyundan.”

Harley gülmek için dudaklarını ısırırken Dewey açıkça güldü.

Marcie’nin ise beti benzi atmıştı. Damatları olduğunu söyleyen adamla övüneceği tek bir şey yoktu.

“Çilekli pasta isteyen var mı?” diye sordu Harley.

Sam, Harley’le göz göze geldiğinde bakışları vaat doluydu.

“Düğün gecemizde de çilekli pastayla şampanya içmiştik, hatırladın mı sevgilim?”

Harley itiraz etmek için ağzını açıtsa da birden gözlerinin önünde bir sahne belirince durakladı.

Sam Clay göğüslerinin arasına şampanya damlatıp yalıyordu. Harley,

Sam’in gözlerine baktı, kendi bakışlarındaki arzunun farkında bile değildi.

Sam bir an kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Harley June ilk kez hatırlıyordu.

Aynı anda Marcie, başlarına gelenlere daha fazla dayanamadı ve ayağa fırlayıp mutfığa yöneldi. Dewey de iskemlesini geriye itip kalktı.

“Gidip annenin tatlıyı servis etmesine yardım edeyim.” diye mırıldandı.

Harley ve Sam hâlen birbirlerine bakıyorlardı. Harley onun koyu renk bakışlarından gözlerini alamıyordu, âdeta nefes almayı unutmuş, öylece kalakalmıştı.

“Gerçekten mi?” diye sordu Sam.

“Gerçekten ne?”

“Gerçekten hatırlıyor musun?”

Harley bütün bedeninin titrediğini hissetti, Sam’dan bakışlarını kaçırdı. Ancak birden Sam’in ona doğru eğildiğini fark etti, dudakları birleşirken gözlerini kocaman açtı. Kısacık bir öpücüktü ama sanki şimşek çakmış, yemek odası göz kamaştıracak kadar

aydınlanmıştı.

“Harley, sevgilim...”

“Hımm...”

“Senin dairene gitmemizi sabırsızlıkla bekliyorum. Bir an önce anne ve babanla vedalaşalım mı?”

Harley, Sam’in ne demek istediğini anlamıştı elbette. Sam’in sözlerinde vaatle birlikte bir uyarı da olduğunu sezmişti. İçi heyecanla karışık bir korkuyla doldu.

Anne babasıyla yedikleri yemeğin sona ermesini Harley de istiyordu. Her an istenmeyecek bir şey olması endişesinden dolayı yorgun düşmüştü. Gerçi buraya kadar gayet iyi idare etmişti. Annesinin ufak tefek hoşnutsuzluğunu dert edecek değildi. Marcie Lee Beaumont’tan çok daha büyük bir tepki de beklenebilirdi. Ancak hayır, annesi her zaman soylu bir Güneyli hanımefendi olduğundan dem vurur, ona göre davranırdı. Her neyle karşılaşırса karşılaşın uygunsuz davranmaya kalkmazdı. Babasına gelince, dışarıdan bakan biri Dewey Beaumont’un, Sam Clay’den hoşlandığını bile söyleyebilirdi.

Ancak Harley June’un asıl düşündüğü mesele ailesinin ani evlilik haberine gösterdiği tepki değildi. Evlilikleri gerçek değildi. Samuel Clay’in sevişceklerine dair imalarda bulunması ya da sevişmeleri bu gerçeği değiştirmezdi. Birdenbire bu zorlama evliliği bitirmek isteyip istemediğinden emin olmadığını fark etti.

“Bana yanıt vermedin sevgilim...”

“Yanıt vermeme gerek yok.” diye mırıldandı Harley. “Anladığım kadarıyla sen her şeyin yanıtını gayet iyi biliyorsun.”

~ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

HARLEY daha annesiyle babasının evinden ayrılmadan önce evliliklerine bir şans vermeyi kafasına koymuştu. Tam olarak ne zaman kararını vermişti, bundan pek emin değildi ama galiba annesinin kendi soyu sopyyla ilgili hava atmasıyla, babasının Sam'in yaptığı bir espriye gülmesi arasında bir yerlerde olmuştu. Babasını en son ne zaman bu kadar keyifli gördüğünü hatırlamıyordu. Gözleri parlamış, Sam'in esprilerine dizlerine vurarak gülmüştü.

İçinden bir ses annesiyle babasının bulunduğu ağırbaşlı ortamda bile böylesine seksi imalarda bulunabilen bir adamla evliliğin, sıra dışı olacağını söylüyordu.

Harley June dairesine gitmek için bindikleri takside tüm benliğiyle yanında oturan adamın fakındaydı. Ellerini kucağında sıkı sıkıya birbirine kenetlemiş, gergin bir ifadeyle oturuyordu. Kendi kendini sakın olması konusunda ne kadar ikna etmeye çalışsa da başaramıyordu. Taksi nihayet evinin önünde durduğunda enikonu titremeye başlamıştı. Emin olduğu tek bir şey vardı, o da titremesinin nedeni korku değildi.

Bu arada Sam de Harley'in panik içinde olduğunu farkındaydı. Annesi ve babasıyla vedalaştığından beri yüzündeki ifade hiç değişmemişti. Hele taksiye bindiklerinden bu yana iyice kendi kabuğuna çekilmişti.

Artık Harley'in evine geldiklerine göre onu rahatlatmak kendisine kalıyordu. Bereket versin bunu nasıl başaracağını da gayet iyi biliyordu.

Sam taksiden indi ve şoför bagajdan valizini indirirken cüzdanından para çıkarmaya koyuldu.

Harley ise kendini kontrol etmekte güçlük çekiyordu. Grip olmuş da ateşlenmiş gibi çeneleri birbirine vuruyor, midesi bulanıyordu. Vücudundaki her kas birdenbire depara kalkıp hızla koşmak için can atıyordu ama Harley June'un koşmak istediği tek yer Samuel Clay'ın kollarının arasındaydı.

Köşedeki sokak lambasının ölgün ışığının altında Sam'in omuzları iyice geniş görünüyordu. Sam parayı ödeyip kendisine döndüğünde Harley nefesini tuttu. Ancak Sam gülümseyince yavaşça nefesini bıraktı. Hayır, her şey yolunda gidecekti.

Sam valizini kaldırımdan aldı, Harley'in elini tuttu ve apartmana yöneldiler. Ancak kapıya birkaç adım kala Harley birden tökezledi. Sam'in elini tutan eli kasıldı.

"Tatlım... İyi misin?"

Harley içini çekti. "Bir şeyim yok."

Birkaç saniye sonra ikinci katın merdivenlerini çıkmaya başladılar. Ardından Harley anahtarını çıkarıp dairenin kapısını açtı ve utangaç bir ifadeyle Sam'e baktı.

"Evime hoş geldin." dedi yavaşça.

Sam valizini kapının iç tarafına bıraktı ve kapıyı itip Harley'i kollarının arasına aldı.

Harley içini çekti. "Kapı... Kilit..."

Sam gözlerini Harley'in yüzünden ayırmadan uzanıp kapının kilidini çevirdi.

"Günlerdir sürekli bu anı hayal edip durdum."

“Ben... Sanırım biraz korkuyorum.”

“June Bug, seni hiçbir şekilde incitmeyeceğimden emin olabilirsin.”

“June Bug mı?”

“Evet. Haziranböceği. Oklahoma’da o kadar çok vardır ki. Çok da ısrarcıdırlar. Gece ortaya çıkarlar ve ışığa gelir, intihar etmek için yapmadıklarını bırakmazlar.”

Harley hafifçe gülümsedi. “Yani benim de onlar gibi ölme isteğiyle dolu olduğumu mu ima ediyorsun?”

Sam başını iki yana salladı, Harley June’un yüzünü ellerinin arasına aldı. “Hayır, senin ısrarcılığını ima ediyordum. Bizimle ilgili hiçbir şey hatırlamadığını söyleyip durdun. Bense bunun olabileceğine bir türlü ihtimal vermiyordum. Ya da kabul edemiyordum diyelim. Bence seninle zaman geçirdikçe daha fazla şey hatırlayacaksın.”

Sam bunu söyledikten sonra eğilip usulca Harley’i öptü. Onun boğazından sökülen inilti ruhunu okşadı.

“Şampanya ve çilekleri hatırladığımı biliyorum. Sakın inkâr etmeye kalkma. Gözlerinden anladım.”

Sam elini Harley’in ceketinin içine götürdü ve bluzunun düğmelerini açmaya başladı. Harley onun şimdiden tahrik olduğunu fark edince içinin derin bir arzuyla dolmasına engel olamadı.

“Evet hatırlıyorum.”

Sam yavaş yavaş Harley’in üstündekileri çıkarıyordu. Sam’in sesi Harley’in başını döndürüyor, tenine dokunan parmakları daha fazlasını istemesine neden oluyordu.

“Öyleyse benimle birlikte daha fazla anı yaratmaya var mısın Harley June? Hemen şimdi...”

Harley kendinden geçmişti. Parmaklarının Sam’in pantolonunun kemerine gittiğine inanamıyor ama bu, elini çekmesine de neden olmuyordu.

“Koridorda, sağdaki ilk oda.” diye mırıldandı Harley, kendi kendine konuşurcasına usulca.

Sam'in bilmesi gereken tek şey buydu.

Harley'in yatağı âdeta çatırdıyordu. Yakaladıkları ritim evlendikleri gece yaşadıkları anları bir bir sisler arasından çıkarıyordu. Harley'e göre Sam Clay'le aralarında eksik kalan pek çok şey olabilirdi ama bunlar arasında cinsel çekimin bulunmadığı çok açıktı.

Harley'in gözleri kapalıydı, kalbi deli gibi çarpıyordu. Tüm benliğiyle Sam'in bedeniyle kendi bedeni arasındaki teması duyumsuyordu. Bacaklarını Sam'in beline dolamış, tırnaklarını neredeyse kollarına geçirmişti. Aslında tek kelimeyle bir yabancı olan kocasının verdiği hazı her bir hücresiyle hissediyordu.

Harley sonun aniden gelmesine şaşırmadan edemedi. Bir an çok güzel bir duygunun tadını çıkarırken, bir an sonra tüm benini sarsan doyumun esiri olmuştu.

Sam ise tamamen kontrolünü kaybetmişti. Birkaç saniye içinde çaresiz kalmıştı. Kendini dalgalar halinde gelen doyumun kucağına bırakmıştı. Bedeninin tüm ağırlığını Harley June'un üzerinden kaldırmak neden sonra aklına gelmişti. Dirseğini destek yapıp döndü ve Harley'i kaldırıp üstüne yatırdı.

Sam, Harley'in uzun koyu renk saçlarını okşarken az önce paylaştıkları şeyin daha iyi farkına vardı.

"Yüce Tanrım!" diye fısıldadı Sam elinde olmadan ve Harley'in alnına bir öpücük kondurdu.

O sırada Harley hiç sesini çıkarmadı. Aslında fazla sessizdi. Kollarının arasında sakince yatıyordu. Sam, onun başını hafifçe kaldırıp yüzüne baktı.

"Junie, iyi misin?"

"Hayır."

Sam birden içini bir pişmanlığın sarmasına engel olamadı. Kendi ihtiyaçlarını düşünüp onu incitmiş olabilir miydi?

Harley'in yüzünü elleri arasına alıp dikkatle onun yüzünü inceledi. Odanın loşluğuna karşın Harley'in yanaklarına süzülen

yaşları seçebilmişti.

“Bebeğim... Ne oldu? Sorun nedir? Lütfen bana canını yakmadığımı söyle.”

Harley başını iki yana salladı, sonra yüzünü Sam’in ellerinden kurtarıp kendi elleriyle kapattı.

“Hayır, canımı falan yakmadın.”

Sam derin bir nefes aldı. “Peki, o zaman ne oldu? Niçin ağladığını söyler misin?”

Harley ellerini yüzünden çekti. “Ben... Kendimi böyle hissedebileceğimi hiç tahmin etmezdim. Böyle olacağını... Artık kendimi tanıyamıyorum.”

Sam onu kendine çekip sımsıkı sarıldı.

“Bense çok iyi tanıyorum.” diye mırıldandı. “Kim olduğunu biliyorum. Sen benim karımsın.”

Harley içini çekti.

“İşte sorun da bu ya.” diye mırıldandı Harley June. “Görmüyor musun? Kocamı doğru dürüst tanımazken nasıl iyi bir eş olabilirim ki?”

Sam onun yaşadığı karmaşayı tahmin edebiliyordu, kendisinin de birtakım endişeleri olduğunu kabul etmesi gerekirdi. Ancak endişelerinin birçoğu Harley June’u yeniden bulur bulmaz yok olmuştu.

“İstersen içinde bulunduğumuz duruma şöyle bak sevgilim. En önemli konuda bir sorunumuz yok, yani sevişmemizden bahsediyorum. Geriye kalan sorunları çözmememiz için bir neden yok.”

“Sen çılğının birisin, bunu biliyor muydun Sam Clay?”

Sam bir kahkaha attı. “Evet ve senin için çıldırıyorum. Yarın önümüzde oldukça büyük bir gün var. İyisi mi o güzel gözlerini kapat da biraz dinlenmeye çalış.”

Harley birden başını kaldırıp merakla Sam’e baktı. “Neden, yarın ne olacak?”

“Başlangıç olarak, evimize götürmek istediğin eşyalarını ha-

zırlayacağız. Geriye kalanları bir nakliye firması aracılığıyla getireceğiz.”

“Evimize...”

“Evet, bebeğim. Evimize. Oklahoma City’ye. İki gün sonra işime başlamak zorundayım.”

“İki gün sonra...”

Sam bir kahkaha daha attı. “Şayet söylediğim her şeyi tekrarlayacak olursan uyumamız mümkün olacağını sanmam.”

“Yani itfaiye görevlisi olmaktan söz ediyorsun.”

“Evet, işim bu.”

“Yangınla mücadele.”

Sam bu konuşmanın nereye doğru ilerleyeceğini sezmişti.

“Evet, doğrusunu istersen son on dört yıldır yaptığım iş bu.”

“Peki hiç... Demek istediğim... Hiç...”

“June Bug, o poker masasından seni indirirken kendimi hiçbir yangında karşılaşmadığım kadar büyük tehlikeye attım. Kollarını boynuma doladığın an başımı derde soktuğumu düşünmeden edemedim.”

“Gerçekten mi?”

“Evet, gerçekten.”

Sam onun içini çektiğini işitti. “Keşke o anı hatırlayabilseydim.”

“Keşke June Bug... Keşke.”

Oklahoma’ya yaptıkları yolculuk Harley June’un annesinin Savannah’ta havaalanındaki davranışlarıyla kıyaslanırsa oldukça sakın geçmişti. Marcie kâh ağlamış kâh yalvarmış, sonuç alamayacağı anlayanca işi tehdit etmeye kadar götürmüştü. Sonunda Sam’in sabrı tükenmeye başlamıştı. Harley’in gergin olması da sinirlerini bozmuştu. Harley June’u kaybedecek olma ihtimali aklını başından almıştı.

Sam her ne kadar Harley’in annesinin şimşeklerini üzerine çekmek istemese de, Marcie kızının koluna yapışınca daha fazla

dayanamamıştı. Karısıyla kayınvalidesinin arasına girmiş ve alçak ama öfkeli bir ses tonuyla, “Bayan Beaumont,” demişti, “Karıma yönelttiğiniz tehditleri dinleyecek değilim.”

“O benim kızım!”

“Öyleyse onu daha fazla üzmemekten vazgeçin.”

Marcie onun bakışlarındaki hiddeti görünce elini kızının kolundan çekmiş ama öfkeyle bakmaya devam etmişti. Neyse ki Dewey karısının koluna girmiş ve kulağına daha fazla söylenmesine engel engel olan bir şeyler fısıldamıştı.

Sam’in epeyce morali bozulmuş ve ağlamamak için kendini güçlükle tutan Harley’i kollarının arasına alıp Marcie’ye dönmüştü.

“Bakın, kızınızın başka bir şehirde yaşayacak olması fikrinden hoşlanmadığınızı biliyorum ama gördüğünüz gibi hiç kimse Harley June’u bir yere gitmesi için zorlamıyor. Kızınızın mutlu olduğunu görmek istemiyor musunuz?”

“Elbette ama...”

Harley derin bir nefes alıp araya girdi.

“Anne kendi kararlarımı alabileceğim konusunda bana güvenmek zorundasın.”

Marcie sinirli bir nefes aldı, geri adım atmaya niyeti yokmuş gibi görünüyordu.

“Her zaman büyük büyükannenin gelinliğini giyip kendi kilişimizde evleneceğini hayal etmiştim. Kilise koridoru zambaklarla, altın çanaklarıyla süslenecekti. Ben de pembeler içinde olacaktım. Biliyorsun, en sevdiğim renktir.”

Harley başını iki yana salladı. “Anne bu senin hayalindi, benim değil. Hem zambaklar cenaze törenleri içindir. Ayrıca da büyük büyükanneden en azından on beş kilo daha kilolu ve en az on santimetre uzunum. Evlenmek için kırk yıl daha beklesem bile o gelinliği hiçbir şekilde giyemezdim.”

“Ama...”

“Şışşş Marcie!” diye karısını durdurdu Dewey. “Bu Harley

June'un hayatı, bizim değil."

Dewey bunu söyledikten sonra Sam'e döndü. "Verdiğin telefonları aradım. Patronunun belirttiğine göre ekipteki en iyi çalışanmışsın. Bankacın da senden övgüyle söz etti. Senin kızıma iyi davranacağına kanaat getirdim." Dewey, Harley June'dan yana bir bakış attı. "Ben kızımın kendisine gayet iyi bakacağından kuşku duymuyorum zaten. Şayet işler yolunda gitmezse, her zaman ona kapımız açık."

Sam başım salladı ve son kez Marcie'ye döndü. "Bayan Beaumont, sizinle tanıştığıma çok sevindim. Noel'de Savannah'a geleceğimize dair Junie'ye söz verdim. Sizin için de uygunsa tabii."

Marcie'nin öfkesi geçer gibi oldu. "Gerçekten mi?"

"Evet anne, gerçekten."

"Tamam o zaman. Sanırım artık vakit geldi."

Birkaç dakika sonra uçağa binmeleri için ilk çağrı yapıldı ve Sam, Harley'in elini tutup kayınvalidesinden uzaklaşırken derin bir nefes aldı.

"İşte burası." dedi Sam heyecanla.

Harley arabanın içinde eğilip tek katlı eve baktı.

"Çok hoş bir ev."

Sam gülümsedi. "Kulağa pek coşkulu gelmedi."

Bunun üzerine Harley'in yanakları pembeleşti. "Ben... Aslında..."

"Takılıyordum." dedi Sam gülerek ve motoru durdurdu. "Bu ev büyükbabamdan kaldı. Oldukça iyi bir çevredir. Korkmanı gerektirecek hiçbir şey olmaz, merak etme."

"Burada yaşamaktan korkmak hiç aklıma gelmedi."

"Umarım benden korkmak da aklına gelmemiştir." dedi Sam yavaşça.

Harley onun sesindeki üzüntüyü duyar gibi oldu. Başını çevirip Sam'in yüzüne baktı. Hâlen bu iri yarı adamın, kocası olduğu gerçeğine alışamamıştı.

“Sadece genel olarak içinde bulunduğum duruma henüz alışamadım, o kadar.”

Sam başını salladı. “Bunu anlayabilirim. Yani en azından şimdilik.” Uzanıp Harley’in dudaklarına minik bir öpücük kondurdu. “Her şey yolunda gidecek June Bug.”

“O zaman bana evi gezdir.” dedi Harley gülümsemeye çalışarak.

Arabadan inip ön verandaya ilerlediler ama tam o sırada biri Sam’e seslendi. Yolun karşı tarafında yaşlıca bir hanım onlara el sallıyordu. Sam de el sallayarak karşılık verdi.

Kadın karşıdan karşıya geçmeye davrandı.

“Üzgünüm.” diye mırıldandı Sam. “Bu Bayan Matthews, biraz başkalarının işlerine burnunu sokan bir tiptir ama yine de iyi biridir.”

“Üzülmene hiç gerek yok.” dedi Harley. “Anneme dayandıktan sonra herkese dayanabilirim.”

Sam güldü. “Annen hoş bir kadın.”

“Eski halini düşününce çok daha iyi diyebilirim. Gerçi herkesin annesinden daha fena olduğunu sanmıyorum.”

O sırada Edna Matthews iyice yanlarına yaklaşmıştı. Sam, Harley’in elini sıktı. “Hazır ol.”

Harley güldü. “Sen annemin yaptıklarına tahammül ettiğine göre benim dayanmamam için bir neden yok.”

Sam güldü. Harley’in, Georgia aksanıyla konuşmasını dinlemek inanılmaz keyifliydi.

“Sammy seni yakaladığıma çok sevindim.” dedi Edna Matthews oflaya puflaya yanlarına geldiğinde ve elindeki küçük paketi Sam’e uzattı. “Önceki gün, sabah kargo şirketinden biri bunu senin kapının önüne bıraktı ama ben yetişene kadar Henry’nin köpeği kaptı. Epeyce peşinde koşturduktan sonra ağzından alabildim. Tabii biraz çiğnedi, umarım içindeki her neyse zarar görmemiştir.”

Sam kutuyu aldı. “Çok teşekkür ederim Bayan Matthews. Çim

biçme makinesi için bir parça istemiştim, sanırım odur. Benim için bunca zahmete girmenizi gerçekten takdir ediyorum.”

Kadının yüzü aydınlandı. “Komşuluk böyle bir şeydir.” dedi ve bakışlarını Harley’e çevirdi.

Sam, Harley’e önce göz kırptı.

“Bayan Matthews, sizi karımla tanıştırmak istiyorum. İsmi Harley June. Kendisi Savannah, Georgia’dan geliyor. Çevreye alışması için sizden yardım bekliyorum.”

Edna Matthews’in ağzı bir karış açık kaldı. Sam Clay çevrede oldukça gözde bir bekâr olarak tanınırdı. Evlenip ortadan çekilmesi büyük bir hayal kırıklığı yaratacaktı. Bu haberi yaymak için sabırsızlanıyordu. Harley’i tepeden tırnağa süzdükten sonra elini uzatıp gülümsedi.

“Harley June mu? Çok ilginç bir isim.”

“Annemin evlenmeden önceki ismi.” diye açıkladı Harley. “Benim büyüdüğüm yerde kullanılan bir isimdir.”

“Anlıyorum.” diye mırıldandı Edna. “Savannah mı demiştiniz?”

“Evet hanımefendi. Çok güzel bir şehirdir. Hiç gittiniz mi?”

“Hayır, merhum kocamla ben hep ülkenin batısını tercih etmişizdir. Kocam Las Vegas ve Reno’ya da bayılırdı. Hiç gittiniz mi?”

Harley başını sallarken dönüp Sam’e bakmamak için kendini güçlükle tuttu. “Evet hanımefendi. Las Vegas’a gittim.”

Edna gülümsedi. “Harika. Demek ortak bir konumuz var. Sammy konusunda da sizi tebrik etmeliyim. Kendisi oldukça gözde bir bekârdı.”

“Asıl ben kendimi çok şanslı hissediyorum.” diye araya girdi Sam ve Edna’nın genellikle yaptığı gibi kendisini içeriye davet ettirmeden konuşmalarına son vermeye karar verdi.

“Paketimi kurtardığınız için size tekrar teşekkür ederim Bayan Matthews. Önümüzdeki günlerde bir barbekü partisi düzenleyeceğim, siz de davetlisiniz. Anlaştık mı?”

“Oh, teşekkür ederim Sammy. Elbette çok sevinirim. Ben de İtalyan kekimden yapar getiririm.”

Edna bunu söyledikten sonra Harley’e döndü. “İtalyan kekime herkes bayılır.”

“Öyle mi?”

“Evet, harikadır.” diye devam etti Edna. “Yemek yapmayı bilir misin canım?”

“Evet hanımefendi. Güneyli kızların hepsi erkeklerine iyi bacak şekilde yetiştirilirler. Ne derler bilirsiniz. Bir erkeğin kalbine giden yol yüreğinden geçer.”

Harley bunu söyler söylemez pişman oldu ve gergin bir ifadeyle Sam’e baktı.

“Oh, inanılmaz yorgunuz Bayan Matthews.” dedi Sam çabucak. “Tekrar teşekkürler. Barbeküyü size haber veririm.”

Sam, Harley’in elinden tutup ön kapıya ilerlerken Edna Matthews’un ters istikamete gitmesi için içinden dua etti. Kapıyı açarken arka tarafa doğru bir göz attığında yaşlı kadının ortalarda olmadığını görünce rahatladı. Ardından kapıyı açtı ve eğilip Harley’i kucaklayıp eşikten geçirdi.

Harley bu sembolik gösteriye hiç de hazır değildi, birden gözleri doldu.

“Evine hoş geldin Harley June.” diye mırıldandı Sam ve holde Harley’i indirip dudaklarından öptü.

Harley’in yüreği deli gibi çarpıyordu. Sam’in hafifçe geri çekilmesini rüyada gibi izledi.

Sam pantolonunun cebinden Harley’in motel odasında bıraktığı alyansı çıkardı ve parmağına geçirdi.

“Bunun için doğru zamanı beklemek istedim. Parmağına bol ya da dar gelmedi ya?”

Harley parmağına bakarken motel odasında yüzüğü çıkardığı o ana geri döndü. Nasıl da karmaşık duygular hissetmişti.

“Tam oldu.”

Sam, Harley’in elini kaldırıp yüzüğünü öptü, sonra da

Harley'e sarıldı.

"Konuk banyosu koridorun solundaki ikinci kapı. Bagajlarımızı arabadan taşıy taşımaz sana yeni evini gezdiririm."

Sam bunları söyler söylemez dışarıya çıktı. Harley ise yerinden bile kıılmadan alyansına bakmaya devam etti. Böylesine küçücük bir şey insanın içinde nasıl derin bir bağlılık hissi yaratabiliyordu?

Yirmi dört saat çalışma. Yirmi dört saat izin. Yirmi dört saat çalışma. Yirmi dört saat izin. Yirmi dört saat çalışma. Yirmi dört saat izin. Ardından dört gün izin.

Üç haftalık evlilikten sonra Sam'in Oklahoma City Itfaiyesi'ndeki çalışma programı Harley'in kafasına kazınmıştı. Sam'in yirmi dört saat çalıştığı günler yemek pişiriyor, evi temizliyor ve bahçede çalışıyordu. Evde bulunduğu günlerse hâlen doğrudur dürist tanımadığı bir adamla evli olduğunu düşünerek kendisini biraz rahatsız hissediyordu. Sam'in kendisini rahatlatmak için elinden geleni yaptığını biliyordu ama yine de bazı şeyler epeyce zordu. Sam'in erkek kardeşleri, aileleriyle birlikte tanışmaya gelmişler ve Harley June'u iyice incelemiş, isminin motosiklet markasından gelmesiyle, Las Vegas'ta evlenmiş olmasıyla epeyce dalga geçmişlerdi. Üstelik çocuklarının salondaki halıya meyve suyu dökmesine hiç ses etmemişlerdi. Her ne kadar Harley isminin annesinin genç kızlık ismi olduğunu anlatmaya çalıştıysa da kimse oralı olmamıştı.

Neyse ki Sam devreye girmiş ve ailesini aşk hayatlarını sorgulamamaları konusunda uyarmış ve hep birlikte dışarıda yemek yemelerini önermişti. Harley bütün bir akşam Sam'in ailesinin kendisini hiçe saymasından dolayı üzölmüşü.

Bu arada gece boyunca içki su gibi akmıştı. Harley ise Sam'in erkek kardeşlerinden birinin uzattığı ağzına kadar dolu birayı derhal reddetmişti.

Bunun üzerine erkek kardeşi Sam'e dönmüş, "Hey Sam," dedi.

mişti. “Ne diye gidip güneyli bir Yeşilaycıyla evlendin ki?”

Harley, kocasına, söylersen seni öldürürüm, bakışı fırlatmış, bunun üzerine Sam bir kahkaha atmıştı.

Bereket versin Sam, Harley’in oldukça hoşuna giden bir karşılık vermişti.

“Siz kendi karılarınızla ilgilenin ve Harley’i bana bırakın.” Ardından da Harley’e eğilip ateşli bir şekilde öperek herkesi şaşırtmıştı.

Harley onun dudaklarının et ve bira kokan tadının etkisinden uzun süre kurtulamamıştı.

Sam bir ara Harley’in kulağına eğilmiş, “Eve dönüp seninle yalnız kalmak için sabırsızlanıyorum.” diye fısıldamıştı.

Eve döndüklerinde Sam, Harley’e yine muhteşem bir gece yatırmıştı.

Yine de bazı günler Harley’in, Sam’le Oklahoma’ya gelmekle büyük bir hata yaptığına inandığı anlar olmuyor değildi. Ancak o anlar gün geçtikçe azalıyordu. Çoğunlukla Sam’i düşünmemek için kendini meşgul ediyor ve onun kapıdan girip, “Hey Junie. Ben geldim.” diye seslenmesini dört gözle bekliyordu.

Kısacası Harley’in evlilik hayatı gayet güzel gidiyordu. Cinsel yaşamları muhteşemdi. Artık bir sonraki günü heyecanla bekliyordu.

Ön bahçedeki ağaçlardan birine bir kedi tırmanmıştı.

Harley kapının önünden gazeteyi almaya gittiğinde hayvanın miyavladığını işitti. İlkönemsemeyip içeriye girdi. Ancak daha sonra posta kutusuna mektup atmak için tekrar dışarı çıktığında kedinin miyavlamasını yine duydu ve bu kez ağacın altına gidip yukarı baktı.

İlkin yaprakların arasından kediyi göremedi. Ancak kedi Harley’i görmüş olmalı ki, acı acı miyavlamaya başladı.

“Oh, zavallı yavruca.” diye söylendi Harley ve eğilip kalkarak, ağacın çevresinde dolaşarak hayvanın bulunduğu yeri görme-

ye çalıştı. Oh, işte oradaydı. Yaprakların arasında, bir dalın üzerinde oturmuş, aşağıya doğru eğilmiş, Harley'e bakan portakal rengi bir yavru kediydi bu.

Göz göze geldiklerinde kedi yeniden miyavladı. Harley'e yavrunun sesine bir yakarış tınısı da eklenmiş gibi geldi.

"Bahse girerim karnın da açtır senin, öyle değil mi bebeğim." diye seslendi Harley. "Bak, oradan inersen sana kocaman bir kapta süt veririm, ne dersin? Hadi minik kedicik, hadi hemen in aşağıya. Yavaş yavaş da olur, hadi..."

"Miyaaaaavvvv"

Harley hemen içeriye koştu ve bir parça ekmekle geri döndü. Belki ekmeğin kokusu kedicigi aşağıya inmeye ikna ederdi. Ancak karşılık olarak sadece kedinin acı dolu miyavlamasını işitti.

Birkaç dakika sonra ağacın altındaki bir kâse süte karşın kedinin aşağıya inmeye hiç niyeti yoktu, üstelik miyavlaması sürekli kazanmıştı. Harley ne yapacağını şaşırılmış durumdaydı. Bir an içeriye girip kapıyı kapatmayı düşündü. Belki ondan ümidini kesen hayvan kendi kendine aşağıya inerdi.

Harley içeriye girip bir süre beklediyse de değişen bir şey olmadı. Sonunda yavrunun ağaçtan inemediğine karar verdi. Hayvanın miyavlamaları mantıklı düşünmesini engelliyordu, eli ayağı birbirine karışmıştı. O an yavru kediyi kurtarmaktan başka bir şey düşünemiyordu. Bu yüzden de olmayacak bir fikir geliştirdi.

Bir ara garajda bir merdiven görmüştü. Eski bir bisikletin arkasında duvara dayalı duruyordu. Gidip merdiveni garajdan aldı. Bunu yapabiliirdi. Alt tarafı merdiveni ağaca dayayacak, yavaşça ağaca çıkacak, yavru kediyi kucağına alıp aşağıya inecekti. Çocuk oynucağıydı.

Ağacın gövdesi oldukça geniş, merdiven de uzundu. Bu yüzden işin ilk kısmı oldukça kolay gitti. Harley basamakları dikkatle çıktı. Merdivenin yarısına geldiğinde hiç aklına gelmeyen bir şey oldu. Nispeten yere yakın dallardan birinde oturan yavru kedi, onun geldiğini görünce Harley'e yanaşmak yerine daha yüksek bir

dala tırmandı.

Harley durup kaşlarını çattı. Hayvan yetişemeyeceği bir mesafedeydi. Daha fazla tırmanmak için merdivene güvenemedi çünkü daha üstteki basamaklar ağacın gövdesine değil dallara oturuyordu.

Harley ani bir kararla bir bacağına dala yerleştirdi, sonra da diğer bacağına. Artık merdivende değil, ağaçtaydı.

“Minik kedicik, hadi gel bana.”

“Miyaaaavv”

Harley yüksek bir dala tutunarak bir adım daha tırmandı ve bir eliyle yavru kediye ulaşmaya çalıştı ama hayvan tıslamaya başladı.

Harley kaşlarını çattı.

“Ama bebeğim, aşağıda çok lezzetli mama var, inmek istemiyor musun? Sana yardım etmeme izin ver.”

Harley hayvana doğru elini uzattı. Yavru kedi boynunu uzatıp Harley’in elini kokladı.

“İşte böyle, hadi yaklaş bana.”

Harley’in yapması gereken sadece birkaç santimetre daha yükselip kediye ensesinden tutmaktı. Bunu yapabiliirdi. Harley daha yüksek bir dala basıp biraz daha yükseldi. Tam yavru kediye uzanacaktı ki, bir arabanın kaldırımında durduğunu işitince dönüp baktı.

Bu bir kamyondu. Şoför kapıyı açıp aşağıya atladı. Radyoda çalınan halk şarkısı kulakları sağır edecek kadar yüksek geliyordu.

Harley daha ne olduğunu anlayamadan şoförün ağacın altına geldiğini, merdiveni aldığı gibi kamyonun kasasına taşıdığını gördü. Korku içinde bağırmaya başladı.

“Hey, ne yaptığını sanıyorsun sen? Benim merdivenim o! Merdivenimi alamazsın!”

Ancak radyonun sesinden dolayı kimsenin onu işiteceği yoktu. Harley yine de avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Kamyonun şoförüyle

merdiveni bir güzel kasanın demirlerine bağıladı ve sürücü koltuğuna geçip arabayı hareket ettirdi.

“Dur! Hırsız var!”

Kamyon gözden kaybolurken, yavru kedi daha da yukarıya tırmandı ve gözden kayboldu.

“Oh, bu harika işte.” diye inledi Harley çaresizlik içinde. Morali bozulduğu için kendine olan güvenini de kaybetmiş, titremeye başlamıştı. Tutunduğu dallara sıkı sıkı yapıştı. Sanki başı dönüyor, ağaç kökünden sallanıyordu.

Harley sakinleşmek için birkaç dakika gözlerini kapatıp derin derin nefes aldı. Biraz sonra kendini daha iyi hissediyordu. Ancak yavru kedinin usul usul ağacın diğer tarafından aşağıya indiğini görünce gözlerini kocaman açtı. Kedi aşağıya inip şapur şapur sütü içmeye başladı.

Harley ilkin hayretler içinde hayvana baktıysa da, baş dönmesi geri gelince gözlerini tekrar sımsıkı kapadı.

“Nankör hayvan!” diye söylendi Harley bir yandan da. Ancak burnu sızlamaya, gözleri yanmaya başlamıştı. Hayır, ağlamak istemiyordu. Sam ertesi sabah eve dönecekti. Fazla yüksekteydi. En alt dala ulaşabilse belki aşağıya atlayabilirdi ama sorun o alt dala ulaşabilmekteydi. Ayağını veya bileğini kırmaması işten bile değildi. Peki, ne yapacaktı? İstese de sabaha kadar ağaçta kalmazdı. Bir şekilde düşerdi. Edna Matthews’tan başka kimseyi de tanımıyordu, yani hiç kimse gelip de onu aramaz ya da yokluğunu fark etmezdi. Tanrım, bir ağaçta mahzur kaldığının bilinmesi de etrafta alay konusu olmasına neden olmaz mıydı?

Harley enikonu ağlamaya başladı. İnsanlara rezil olacaktı. Sorun sadece ağaçtan inememesi de değildi. Eğilip bakamıyordu ama anladığı kadarıyla şortu da boydan boya yırtılmıştı. Galiba arka taraftaki cep yok olmuştu, oradan hava geliyordu.

Harley ne yapacağını bilemeyerek epeyce bekledi. Artık hep aynı pozisyonda durmaktan bacaklarına kramp girmiş, elleri iyice uyuşmuştu. Bütün bunlar yetmezmiş gibi tuvaleti de gelmişti. Las

Vegas'ta baş ağrısıyla uyanıp evlendiğini öğrendiği o günü saymazsa, bu hayatının en kötü günüydü. Önünde iki seçeneği vardı. Ya ağacın tepesinde tuvaletini bırakacak ve inene kadar şortunun kurumasını umacak ya da utanmayı falan bir kenara bırakıp avazı çıktığı kadar bağırıp yardım isteyecekti.

Harley ikinci seçenekte karar kıldı.

“İmdat! İmdat! Biri bana yardım etsin, imdaaat!”

Harley birkaç dakika avaz avaz bağırdıktan sonra bir ses işitti.

“Kim imdat diye bağırdı?”

“Ben.” diye atıldı Harley. Hiç kımıldamadan aşağıya bakmaya çalıştı.

Edna Matthews, Harley'in bahçe kapısında dikilmiş sağma soluna bakıyordu.

“Bayan Matthews, buradayım.”

Edna hâlen kafası karışmış bir halde etrafına bakınıyordu.

“Harley, hayatım, sen misin?”

“Evet.”

“Neredesin?”

“Ağaçta.”

“Oh.” Edna nihayet başını kaldırıp ağaca baktı. “Yüce Tanrım. O ağaca nasıl çıktın ki?”

“Merdivenle. Ama biri merdivenimi çaldı.”

“Aman Tanrım! Peki, iyi misin?”

“Hayır.” dedi Harley ağlamamak için kendini güçlkle tutarak. “Aşağıya inemiyorum.”

“Oh, orası anlaşılıyor zaten. Neyse sen mcraak etme. Ben hemen yardım çağıracağım. Sakın kımıldama.”

Harley bir şey söyleyemeden Edna ortadan kayboldu. Harley başını iki yana salladı. Sadece bir merdiven getirmek yeterliydi. Bayan Matthews nereye gitmişti?

Fazla zaman geçmeden Edna geri döndü. “Hiç merak etme tatlım. İtfaiyeye haber verdim. Birazdan burada olurlar.”

Harley yüksek sesle inledi. Sam. Oh Tanrım. İşte bu hiç aklına

gelmemiřti.

“Harley, hayatım...”

“Efendim.”

“Üstüme vazife olmadığını biliyorum ama ne diye o ağaca çıktığını sorabilir miyim?”

“Ağaçta bir yavru kedi vardı ve aşağıya inemiyordu. Daha doğrusu ben inemediğini sanmıştım.”

“Oh hayatım, kedi bu. Çıktığı gibi iner. Sen ne diye aksini düşündün anlayamadım.”

Harley’in zaten canı burnundaydı. Edna’ya haf yetiştirecek hali yoktu. Ancak yaşlı kadın, Harley yanıt vermedikçe konuştu da konuştu. Harley de ağacın tepesinde başını çaresizce iki yana sallayıp durdu.

“Oh, galiba geliyorlar. Bir siren sesi işittim.” diye bağırdı sonunda Edna.

“İşte bu harika.” diye mırıldandı Harley.

~ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

ACİL durum mesajı geldiğinde Sam hemen hazırlandı, bir yandan da oraya ulaştıklarında nasıl bir durumla karşılaşacaklarını düşünüp duruyordu. Arabaya atladığı sırada şefleri koşarak arabanın başına geldi ve acil durum çağrısının Sam'in evi için yapıldığını bildirdi. Birkaç saniye içinde görevli bütün itfaiye erleri nereye gittiklerini öğrenmişlerdi. Kocaman itfaiye arabası Oklahoma City sokaklarında hızla ilerlerken itfaiye erleri Sam'den yana gergin bakışlar atsalar da kimse konuşmadı. Hepsi de Sam'in yerinde olsalar neler hissedeceklerini biliyorlardı.

Sam için ise yol bitmek bilmedi. Tek düşündüğü şey, Harley'in başının dertte olduğuydu. Evinin bulunduğu semte yaklaştıklarında ufukta duman olup olmadığına baktı. Hayır yoktu. Eve yaklaştıkça sorunun yangın olmadığına karar verdi. En azından artık yangınla ilgili bir durum yoktu. Harley'in başına başka bir şey gelmiş olmalıydı.

Sokağa girdiklerinde Sam, Edna Matthews'in bahçe kapılarında durmuş heyecanla el salladığını gördü. Sam araba durmadan kendini aşağıya attı.

“Ne oldu?” diye bağırdı, kaygı içinde Edna’yı omuzlarından tutarak: “Harley nerede? Lütfen söyleyin, karım nerede?”

“Ağacın tepesinde.” dedi Edna parmağıyla ağacı göstererek.

“Neyin tepesinde?”

“Ağacın! Ağacın!” diye bağırdı Edna heyecanla. “Biri merdiveninizi çalmış, o yüzden inemiyor.”

Diğer itfaiye erleri hiç kimsenin canının tehlikede olmadığını anlamakta gecikmediler. Sam’in etrafında toplanırken içleri adamakıllı rahatlamıştı. Hepsi birden başlarını kaldırıp ağaca baktılar.

Sam de gözlerini kısıp Harley’yi görmeye çalıştı. Ancak yüzünü değil, sadece bacaklarını ve ayakkabılarını görebildi.

“Junie, iyi misin? Bir şeyin yok ya.”

Harley gözlerini yuvarladı. Tanrım, ne kadar da utanç verici bir durumdu.

“Birisi merdiveni çaldı. Adamın sadece başını görebildim, o da yukarıdan tabii. Büyük, siyah bir kamyon kullanıyordu.”

“Anlıyorum.” dedi Sam. “Anlamadığım şeyse, niçin ağaca tırmandığını.”

Harley çılgılık atmamak için kendini zor tuttu.

“Anlatması uzun sürer. Sadece aşağı inmek istiyorum. Lütfen aşağı inmemi sağlar mısın?”

İtfaiye erlerinden biri merdiven getirirken diğeri Sam’in omzunu sıvazladı.

“Bana sabrı tükenmiş gibi geldi dostum. Yerinde olsam, sorular için aşağı inmesini beklerdim.”

“Evet... evet, haklısın.” dedi Sam ve eldivenlerini, yanmaz ceketini çıkarıp bahçe duvarına bıraktı.

O sırada diğer itfaiye eri gülmeye başladı.

“Çok romantik bir buluşma olacak ahbap.”

“Kesin sesinizi.” diye çıktı Sam arkadaşlarına. “Şu merdiveni doğru dürüst tutun yeter.” Sam ardından merdiveni çıkmaya başladı. “Şimdi geliyorum, hayatım.”

“Hiç acele etme. Zaten saatlerdir bekliyorum, yapacak başka

bir işim yok.”

Harley’in aksi ifadesi aşağıdaki adamların enikonu gülmesine neden oldu. Sam onun kendi kendine söylendiğini işitti ama tam olarak ne söylediğini anlayamadı, adımlarını sıklaştırdı. Nihayet iyice tırmanıp da Harley’in yüzünü görünce birden kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Harley’in yanaklarındaki izlerden ağlamış olduğunu anlamıştı. Birden onu yatıştıracak sözler söylemeyi unuttuğu için kendine kızdı.

“İşte geldim sevgilim. Bana yaklaştırmaya çalışır mısın?”

“Evet.” dedi Harley ama morali adamakıllı bozuktu. Aşağıdaki yarım düzine adama kendini rezil etmişti.

“Şimdi ayağını biraz aşağıya al.” dedi Sam ve Harley’in ayağını alıp merdivenin son basamağına getirdi.

“Tamam, şimdi oldu. Şimdi diğer ayağını getirmeye çalış. Tamam, şimdi seni tuttum. Merak etme düşmene izin vermem.”

Ardından Sam, Harley’i bir koluyla sardı.

“Tanrıya şükür!” diye mırıldandı Harley. “Bir de Edna Matthews’e teşekkür etmeliyim.”

“İnmeye hazır mısın?”

Harley başını salladı. “Artık kendim de inebilirim Sam.” dedi Harley. “Sen inmeye başla, ben seni takip ederim.”

“Birlikte ineceğiz.”

“Lütfen Sam.”

“Pekâlâ, şayet eminsen...”

“Eminim.”

Sam çıktığı gibi çabucak indi ve yukarıya baktı ama aynı anda aşağıya inmeye başlamış olan Harley’in şortunun arkasında epeyce büyük bir yırtık olduğunu fark etti.

“Oh, tatlım, belki de ben...”

“Sam lütfen, şu ağaçtan kendi kendime inmeme izin verir misin?”

“Ama senin...”

Ne yazık ki artık çok geçti. Harley yolu yarılanmıştı bile ve

aşağıdaki herkes Harley'in tam da olmayacak bir yerde cep büyüklüğündeki yırtığını görmüştü.

Harley, Sam'in bir şeyler mırıldandığını ve birkaç saniyeliğine adamların gülme seslerinin kesildiğini fark etti. Aşağıya indiğinde Sam dışındaki herkesin yüzünde geniş bir gülümseme vardı.

"Şey," dedi Harley gülümsemeye çalışarak. "Sam'in çalışma arkadaşlarıyla tanışmayı çok istiyordum ama bu şekilde tanışmayı ummamıştım doğrusu."

"Evet, seninle tanıştığımıza çok sevindik Junie." dedi adamlar hep bir ağızdan.

"Harley." dedi Harley. "Benim ismim Harley. Şimdi izin verirseniz eve gidip polisi arayacağım ve merdivenimizin çalındığını bildireceğim."

Harley hâlen utanç içindeydi ama yine de omuzlarını dikleştirdi ve çenesini kaldırdı. "Sam arkadaşlarını ailece barbeküye çağıralım. İsteyen havuza da girer. Siz zamanınızı kendi aranızda kararlaştırırsınız artık. Bana ne zaman olacağını haber vermen yeter."

"Hey, teşekkürler Junie... yani Harley." dedi adamlardan biri. "Size gelmek için sabırsızlanıyoruz."

Harley, Sam'e baktı ve gülümsemeye çalıştı. "Acil durum bittiğine göre herhalde artık itfaiye binasına geri dönmek gerekiyor. Polisin merdivenle ilgili ne söyleyeceğini sana bildiririm."

Harley bunu söyledikten sonra arkasını dönüp hızla eve yöneldi. Aslında koşmak istiyordu ama onca insanın içinde yapamayacaktı. Birden arkasında birkaç ıslık sesi işitti.

"Hey Harley, dövmen çok hoş."

Harley yolduğu yerde donup kaldı, elini arkasına götürdü. Tanrım cebinin yerinde yeller esiyordu. Hemen önüne döndü. Gülümsemeye çalışarak, "Teşekkür ederim." dedi ve geri geri yürüyerek eve girdi.

"Kesin şunu beyler, doğrusunu isterseniz hiç yardımcı olmadınız." diye söylendi Sam.

Adamlar şakalaşarak merdiveni toplayıp arabaya yerleştirdiler ve binmeye davrandılar. Tam o sırada büyük siyah bir kamyon sokağa girdi ve itfaiye arabasının arkasına park etti. Ardından da aşağıya atladı ve kamyonun kasasından bir merdiven indirdi.

Sam kaşlarını çatı. Merdiven kendisinininkine benziyordu. Harley'in söylediklerini de hatırlayınca doğruca adamın üstüne yürüdü.

"Hey, sen ne yaptığını..."

"Bakin, çok özür dilerim." dedi adam merdiveni taşıırken. "Patronum dün badana yaptıkları evde bıraktıkları merdiveni almam için beni gönderdi. Ama ne yazık ki bana yanlış adres verilmiş. Merdiveni götürdüğümde hata yaptığımız anlaşıldı. Umarım bir sorun yaratmamışsızdır. Merdivenin sahibini nerede bulabileceğim konusunda yardımcı olur musunuz? Kendisinden özür dilemek istiyorum."

"Merdivenin sahibi benim." dedi Sam ve merdiveni adamın elinden sertçe çekti. "Senin yüzünden karım ağacın tepesinde mahsur kaldı. Yerinde olsam, bir an önce kamyonuma atlar ve buradan toz olurum."

Şoför âdeta inledi. "Oh ahbap, o kadar üzgünüm ki. Eminim eşiniz çok sinirlenmiştir."

"Ne kadar sinirlendiğini tahmin bile edemezsin."

O sırada ön kapı gürültüyle çarpıldı. Sam ve şoför o tarafa döndüklerinde Harley'in hızla kendilerine doğru koştuğunu gördüler.

"Bu o mu?" diye sordu şoför.

"Evet."

"Lütfen kendisine ne kadar üzüldüğümü söyleyin." diye seslendi adam yıldırım gibi kamyonuna koşarken.

Harley kaldırımı ulaştığında adam çoktan arabayı hareket ettirmişti.

"Onu neden durdurmadın?" diye sinir içinde söylendi Harley.

“Merdiveni geri getirmiş. Her şeyin bir yanlış anlamadan kaynaklandığını açıkladı.”

Harley önce Sam’e aklını kaçırıp kaçırmadığını anlamak istemesine batı, sonra ellerini beline koydu ve hiddet içinde gözlerini kıstı.

“Pekâlâ, o zaman polisi sen ara ve merdivenin geri getirildiğini söyle, çünkü ben bir gün içinde yeterince aşağılandığımı hissettim. Daha fazlasına katlanamayacağım.”

Harley ardından sırttan itfaiye erlerine öyle bir baktı ki, adamlar hemen kendilerini toparladılar.

“Sizin yapacak işleriniz yok mu beyler?”

“Merdiveni garaja götürüp hemen geliyorum.” diye seslendi Sam arkadaşlarına.

Adamlar arabaya binip Harley’den yana bakmamaya çalıştılar.

Harley merdiveni hızla Sam’in elinden çekti. “Sen zahmet etme, merdiveni ben götürürüm.”

Sam yavaşça ama kararlılıkla merdiveni Harley’in elinden aldı. Şu an Harley’i dizine yatırıp poposuna şaplak atmamak için kendini güçlükle tutuyordu.

“Bunu yerine ben götüreceğim, sen de bana başka bir şey söylemeden önce derin bir nefes alsan iyi edersin.” diye mırıldandı Sam ve arkasını dönüp garajın yolunu tuttu.

Harley ilk kez Sam’in sinirlendiğini fark ediyordu, oldukça şaşırmıştı. Kaldırımında öylece kalakalmıştı. Kendini toparlayıp garaja yollanırken merdiveni bırakmış geri dönen Sam’le karşılaştı.

“Öfke nöbetini atlattın mı?”

“Benim nöbet falan geçirdiğim yok. İyi yetişmiş kızlar öyle öfke nöbetleri geçirmezler.”

Sam gözlerini yuvarladı ve Harley’yi omuzlarından tuttu.

“Tatlım, seninle ilk tanıştığımda iyi yetişmiş bir kızla alakan yoktu ama yine de hayatımın geri kalanını seninle geçirmekten

başka bir şey istemedim. Şimdi lütfen üstüne bir zırh gibi geçirdiğin o soylu kız giysinden kurtul. Bugün olumsuz koşulların kurbanı oldun, kabul... Ama bir şeyin yok, sadece kendini aşağılanmış hissettin, o kadar. Evimden acil mesaj aldığımda ne kadar korktuğumu tahmin bile edemezsin. Kendimi bir daha öyle kötü ve içim boşalmış gibi hissetmek istemiyorum. Seni öylesine seviyorum ki, içim acıyor. Beni anlıyor musun?”

Harley utancından Sam'in yüzüne bakamıyordu.

“Özür dilerim.” diye mırıldandı.

Sam başını iki yana salladı ve Harley'ye sıkı sıkı sarıldı.

“Tanrım, Junie, şu ana dek seni nasıl sevdiğimi anlamış olman gerekirdi.”

Sam eğilip Harley'yi öperken onu nefessiz bıraktı.

“Şimdi, gitmem gerekiyor.” dedi Sam başını geriye çekerek. “Yarın sabah bu sıralarda gelirim. Ondan sonra dört gün birlikteyiz. Sakın ben gelene dek ağaçlara falan tırmanmaya kalkma, anlaştık mı?”

Harley kendinde yanıt verecek gücü bile bulamadı. Sam'in gidip itfaiye arabasına binmesini ve kırmızı büyük arabanın uzaklaşmasını bekledi. Ardından eve girdi.

Harley evin içinde dolaşırken odaların serin ve sessiz olduğunu fark etti. Sam olmadığı zaman bu eve bir yuva demek imkansızdı. Her şeyi, özellikle de Harley'yi canlandıran Sam'di.

Harley dudaklarına dokunurken Sam'in sözleri kulaklarında çınlıyordu.

Seni öylesine seviyorum ki, içim acıyor.

Harley etrafındaki her şeyin bulanıklaştığını hissetti. Daha önce Sam böyle bir şey söylememişti. Aslına bakılırsa bu evde hiç kimse sevgiye dair bir şey söylememişti. Şimdi söylendiğine göre, Harley'in düşünmek, tahlil etmek zorunda olduğu bir şey vardı: Sam için ne hissediyordu?

Bu kadar kısa bir süre içinde âşık olmak mümkün müydü? Tamam, Sam'den cinsel anlamda fazlasıyla etkileniyordu. Bu bir

ilişkiye bahşedilmiş muhteşem bir hediye idi. Ayrıca zaman geçtikçe insanların kocasına saygı duyduklarını, hayran olduklarını da fark ediyordu. Ancak planlanmamış bir evliliğin yaşattığı karmaşayla boğuşmaktan bir şeyler hissetmeye fırsat bulamamıştı. Harley derin bir nefes alırken gözlerini kapadı. Ağacın altından Sam'in sesini işittiğinde nasıl da rahatlamıştı. O geldikten sonra içine kendisine hiçbir şey olmayacağı duygusu hâkim olmuştu. Bu güven değil de neydi? Ancak sorun şuydu ki, Sam'i bir kadının erkeğini sevdiği gibi seviyor muydu? İşte bundan hiç emin değildi. Emin olduğu tek şey, Sam'in hayatına neşe ve canlılık getirdiği idi.

Seni öylesine çok seviyorum ki, içim acıyor.

Yine kapı çalıyordu, son yarım saattir sık sık olduğu gibi... Harley kapıyı açmaya koştu. İki itfaiye eriyle eşleri ve yarım düzine çocuğunun içeriye girmeleri için kenara çekildi. Yüzüne maske gibi giydirdiği gülümsemesinin gerisinde dehşet hissini yaşıyordu. Ne akla hizmet bu kadar insanı barbeküye çağırmıştı? Tam kapıyı kapatmış, geri dönecekken zil yeniden çaldı. Harley hemen koşup kapıyı açtı.

Gelen Harley'in dövmesiyle ilgili yorum yapan itfaiye eriyle karısıydı. Adamın elindeki kabın içinde kek vardı.

"Benim ismim Charlie Sterling." dedi adam. "Bu da karım Tisha."

"Lütfen içeriye gelin." dedi Harley geri çekilerek. "Sam arka bahçede barbekünün başında. Mayolarınızı getirdiyseniz, hemen havuza atlayıp serinleyebilirsiniz."

"Aksanın çok hoş." dedi Tisha kocasının elinden keki alırken. "Charlie sen arka bahçeye git, ben birazdan geliyorum. Bu arada lütfen uslu dur, tamam mı?"

"Tamam hayatım." Charlie karısının sırtını sıvazlayıp doğruca arka bahçeye açılan mutfağa gitti.

Kocasının ardından bakan Tisha gözlerini yuvarladı.

“Henüz yeterince ehlileştiremedim. Öyle her yere götüremiyorum.”

Harley güldü. Bunca gelen insanın arasında ilk kez bir arkadaş edineceğine dair bir hisse kapılmıştı.

“Anneme bakılırsa, en iyi kocalar hep bu türlermiş. Fırında fasulyem pişiyor, benimle gelir misin?”

“Oh, demek yemek de pişirebiliyorsun.” dedi Tisha kaşlarını kaldırarak ve Harley’in peşi sıra giderken karşılaştığı itfaiyeci eşleriyle selamlaşıp kucaklaştı. Mutfığa girdiğinde Harley fırındaki fasulyeleri çıkarıyordu.

“Oh, mis gibi kokuyor.”

Harley gülümsedi. “Büyükannemin tarifi ama epeyce çok oluyor, bu yüzden yalnız yemek için yapamıyorsun.”

Tisha’nın bakışları mutfakta gezindi. Harley geldikten sonra epeyce değişiklik yapılmıştı.

“En son burada üç yıl önce toplanmıştık. Sam havuzu yeni yaptırmıştı. Görünüşe göre bayağı değiştirmişsin.”

“Aslında sadece perdeler ve badanası değişik, diyebilirim. Sam yokken kendimi bir şeylerle meşgul etmek zorundayım. Bazen bir iş bulsam mı diye düşünüyorum ama henüz ne tür bir iş olacağına da karar vermedim.”

“Sam’le evlenmeden önce çalışıyor muydun?”

“Evet, bir sigorta şirketinde. Ama doğrusunu istersen çok sıkıcı bir işti. Tekrar o alana yönelmek istemem.”

Tisha büyük plastik bir tabaktaki cipslerden bir avuç dolusu alıp yemeğe başladı. Bir yandan da Harley’in mutfağın içinde oraya buraya koşturmasını izliyordu. İlk izlenime inanırdı ve genellikle insanlarla ilgili ilk görüşte not verirdi ama Sam’in çiçeği burnunda karısının kim olduğunu tam olarak çıkaramamıştı. Merakını yenmek için soru sormak zorundaydı.

“Oldukça iyi bir parça yakaladın.”

Harley soyduğu yumurtalardan başını kaldırırken şaşırmıştı. “Ne demek istiyorsun?”

“Sam’dan söz ediyorum. Onu evliliğe ikna etmenden...”

“Oh, anladım.” dedi Harley başını sallayarak ve yumurtalara döndü. Bunları hamburger garnitürü olarak bir an önce arka bahçeye götürmesi gerekiyordu.

O sırada Tisha kaşlarını çatmıştı. Yeni evli bir genç hanımdan cilveli bir kıkırdama beklenmez miydi?

“Bana sakın tomurcuklarınızın şimdiden döküldüğünü söyleme.”

Harley durakladı. “Hep böyle benzetmelerle mi konuşursun?” diye sordu hafifçe gülerek.

Bu kez Tisha onun ne demek istediğini anlamamıştı.

“Nasıl yani?”

Harley güldü. “İlkin iyi parça yakaladığımı söyledin, şimdi de tomurcuklardan söz ediyorsun. Niçin ne söyleyeceksen açıksa söylemiyor ya da sormuyorsun?”

Tisha ağzındaki son cips parçasını da yuttuktan sonra ellerini silkeledi.

“Pekâlâ o zaman, soruyorum. Sam’le birbirinizi ne kadar süredir tanıyorsunuz? Las Vegas’tan dönünceye dek senden hiç bahsetmemişti. Charlie’ye bakılırsa, döndükten sonra da ağzından senden başka laf çıkmamış. Ancak gördüğüm kadarıyla sen yeni evli bir genç kadının canlılığından, heyecanından yoksunmuş gibi görünüyorsun.”

“Oh, anladım.” dedi Harley sadece ve yumurtları ikiye bölüp sarılarını bir kaba doldurmaya başladı.

Harley işine öylesine dalmıştı ki, Sam’in mutfığa girdiğini fark etmedi.

Sam, Harley’in arkasından sarılıp ensesine bir öpücük konurdu.

“Tisha yoksa benim büyük aşkımı sorularınla sıkıştırmaya mı çalışıyorsun? Şayet öyle bir şey yapıyorsan, üzülen sen olursun.”

“Nedenmiş o?” diye sordu Tisha tek kaşını kaldırarak.

“Çünkü bizimki o kadar muhteşem ki, bunu öğrenmek Charlie’yi ellerinle boğmak istemene yol açabilir.”

“Ne demek bu?”

“Charlie’yi çok iyi tanıyorum demek. Yemekten on dakika sonra horlamaya başlar.”

Tisha güldü. “Bu konuda haklısın. Evliliğimize o anlamda güneş doğmayalı epey oldu.” Ardından içini çekti. “Yine de gözümü Charlie’den ayırmamam gerekiyor. Onu başkasına kaptıracağıma ölürüm daha iyi.”

Harley güldü. Bir yandan da Sam’in arkadaşlarının eşleriyle böylesine yakın ilişkisi olmasına şaşırmıştı.

“Şimdi ne yapıyorsun?” diye sordu Sam, yumurta sarılarını ezen Harley’ye.

“Yumurta dolması. Sever misin?”

Sam karısının kulağına eğildi.

“June Bug, senin yaptığın her şeye bayıldığımı biliyorsun.”

O sırada Tisha güldü. “Belli ki daha Sam’in ne sevip ne sevmediğini bilmiyorsun ama yakında öğrenirsin.”

Sam, Harley’in kulağını hafifçe dişledi. Onun kıvranmasından kollarına atılmamak için kendisini güçlkle tuttuğunu anlamıştı.

“Haklısın Tisha, henüz birbirimizle ilgili bilmediğimiz çok şey var ama yavaş yavaş keşfetmek çok keyifli, öyle değil mi sevgilim?”

Harley kızarsa da elinden geldiğince iyi bir karşılık vermek istedi.

“Oh evet ve çok çabuk öğrenen bir tipim.”

“Ve de muhteşem bir dansçısın.”

Genç çiftin fısıldaşmaları Tisha’nın enikonu meraklanmasına neden olmuştu.

“Sen dansçı mıydın yoksa? Az önce bir sigorta şirketinde çalıştığını söylememiş miydin?”

Harley kızgınlıkla Sam’e baktı. “Elbette dansçı falan değilim. Dediğim gibi, bir sigorta şirketinde çalışıyordum.”

Tisha tezgaha yaslandı, gözlerini Harley'ye dikti.

"Söylesene, Sam sana evlilik teklif ettiğinde ne kadar süredir tanışıyordunuz?"

Harley, Sam'in bakışlarından bütün hikâyeyi anlatacağı sonucunu çıkarmıştı. Zaten önünde sonunda herkes öğreneceğine göre saklamanın manası yoktu. İyisi mi kendisi uygun bir şekilde ifade etse iyi olacaktı.

"Hiç bilmiyorum." dedi. "Sarhoştum."

Sam bir kahkaha attı.

"O zaman ben söyleyeyim." dedi Sam. "Dur bakayım, seni poker masasından indirip dansını yarım kestikten ve şelalede çırlıçplak yıkanmana engel olduktan iki saat sonraydı."

"Hayır, öyle bir şey yapmadım." diye itiraz edecek oldu Harley kaşlarını çatarak.

"Yaptın sevgilim ama polisler gelmeden önce seni oradan kaçırdım ve çalıların arasına sakladım. Ve sana orada evlenme teklif ettim."

Tisha öylesine bir gülme krizine tutuldu ki, diğer kadınlar bir anda mutfağa doluştular.

"Neler oluyor, bize de anlatsanıza."

Harley, Sam'in anlattıklarından dolayı âdeta dehşete kapılmıştı, kadınların geldiklerini bile fark etmedi.

"Çalıların arasında çıplak mıydım?"

"Hayır artık iç çamaşırlarını giymiştin."

Harley yumurta sarılarına bakıp inledi, hâlen mutfağın tıklım tıklım dolduğunun farkında değildi.

"Bir daha hiçbir şekilde Las Vegas'a gidemem."

Sam onun dudağına bir öpücük kondurdu. "Merak etme, kimse seni tanıyamaz. İnan bana seni çok az kişi öyle gördü ve görenler de zaten yüzüne hemen hemen hiç bakmadılar."

"Oh Tanrım! Niçin daha önce hiç söylemedin?"

Sam omzunu silkti. "Hiç konusu geçmedi." Sam bunu söyledikten sonra yumurtanın tadına baktı. "Sanırım biraz tuzsuz."

Harley dalgın bir ifadeyle yumurtaya tuz serpti. “Peki ondan önce mi sonra mı dövme yaptırdım?”

“Dövmen mi var?” diye sordu Tisha merakla. “Nerede peki? Görebilir miyiz? Ben de hep bir dövmem olsun istedim ama Oklahoma City’de dövme yapan bir yer bulamazsın. Charlie hep beni Dallas sınırına götüreceğini söyleyip duruyor ama henüz fırsat bulamadık. Ne tür bir dövme Harley?”

Harley ancak ismini işitince dönüp baktı ve mutfaktaki kala-balığın farkına varabildi.

“Oh, korkunç biri olduğumu düşünmüş olmalısın.” dedi Sam’e, dudakları titreyerek.

“Elbette hayır.” diyerek gülümsedi Sam. “Seninle ilgili böyle düşünmem mümkün değil sevgilim. Sen muhteşemsin. Başıma gelen en güzel şeysin.”

“Vay canına!” dedi Tisha ve doğrucu Harley’in yanına gidip onu kucakladı. “Tatlım, şu an tek düşüncem günün geri kalanını nasıl olup da normal davranarak geçirebileceğim. Çünkü şu an seni o kadar kıskandım ki, gidip Charlie’yi öldürebilirim.

“Evet, ben de aynı durumdayım!” dedi başka bir kadın.

“Ben de!”

“Ben de!”

“Kıskandınız mı? Beni mi? Kendimi aptal yerine koyduğum için mi?” diye sordu Harley şaşkınlıkla.

Tisha, Sam’e göz kırptı ve ona avucuna üfleyerek bir öpücük gönderdi. “Ve sonunda elde ettiğin şeye bak.”

Harley kadınların sözlerinin gerçek olduğunu fark edince rahatladığını hissetti.

O sırada Tisha, Sam’in omzunu okşadı. “Sam, tatlım, senin de dövmen var mı?”

~ BEŞİNCİ BÖLÜM ~

BARBEKÜ partisinden sonra Sam'le Harley'in ilişkisi değişmeye başlamıştı. Harley, Sam'in arkadaşlarının evlenme şekillerini eleştirmediklerini, aksine oldukça romantik bulduklarını anladıktan sonra kendisini sorgulamaya başlamıştı. Artık Sam'i yapmış olduğu bir hata olarak değil, arkadaşı ve kocası gibi görmeye başlamıştı. Sam'in evde olduğu çoğu zaman onu kısa bir süredir tanıdığını unuttuğu oluyordu ve bazen kendi kendine aslında durumlarının oldukça tuhaf olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyordu. Galiba Sam'le evlenmek hayatı boyunca yaptığı en iyi hataydı. Sam oldukça şefkatli bir aşık, adil bir koca ve çok iyi bir dosttu.

Harley, bir gün Sam'in bütün iyi özelliklerinin yanı sıra aynı zamanda inanılmaz düşünceli bir adam olduğunu da anladı.

Annesi aramış, telefonu kapattıktan sonra Harley de gözyaşlarına boğulmuştu. Doğruca banyoya koştu ve yüzünü yıkamaya koyuldu.

"Junie! Neyin var tatlım? Hasta falan mısın?"

Harley dönüp Sam'in yüzündeki ilgili ifadeye baktı ve tekrar

ağlamaya başladı. Bir yandan da “Hayır, hayır.” diye söyleniyordu.

Sam onu kollarına aldı ve teselli etmeye çalıştı. Harley’in ağlamasına dayanamıyordu. Hele böyle kollarını beline sarıp burnunu göğsüne gömmesine hiç dayanamayacaktı.

“O zaman konuş benimle sevgilim. Niçin ağlıyorsun?”

“Annem,” diye mırıldandı Harley hıçkırıkları arasında.

Sam kaşlarını çatı. “Annen mi? Anneni mi özledin?”

“Hayır! Hayır, nedeni bu değil.” dedi Harley başını iki yana sallayarak. “Annem aradı ve...”

Devamını getiremedi. Yüzünü yine Sam’in göğsüne gömdü.

Sam neler olduğunu tahmin etmeye çalıştı.

“Seni annen mi ağlatı?”

Harley içini çekip başını salladı.

“Seni bu kadar üzecek ne söyledi?”

Harley omzunu silkti. “Onu çok utandırdığımı... Ele güne karşı rezil ettiğimi...”

“Saçmalamasın!” diye mırıldandı Sam.

Harley birden sesini kesti. Sam’in hiç biriyle ilgili bu tür bir ifade kullandığını görmemişti. Sam havluyu uzatıp yüzünü silmesini söylediğinde de daha önce hiç karşılaşmadığı sert ses tonu dediğini hemen yapmasına neden oldu.

Harley yüzünü silerken Sam banyodan çıkıp salona geçti. O kadar öfkelenmişti ki, Beaumontlar’ın ev telefonunu tuşlarken elleri titriyordu. Harley’in peşi sıra salona girdiğini işitmemişi bile. Telefon iki kez çaldıktan sonra açıldı.

“Efendim” dedi Dewey’nin sesi.

“Selam Dewey, Marcie evde mi?”

“Sam! Sesini duyduğuma sevindim evlat. Oklahoma’da hayat nasıl gidiyor?”

“Gayet iyi Dewey, teşekkür ederim. Daha doğrusu kısa bir süre öncesine kadar gayet iyiydi. Eşin telefon edip kızını ağlatmadan önce.”

Telefonun diğer ucunda kısa bir sessizlik oldu. Ardından Sam, Dewey'nin bir küfür mırıldandığını işitti.

"Dewey, şayet evdeyse Marcie'yle konuşmak istiyorum."

"Hemen veriyorum." dedi Dewey. "Onunla konuşmanın ne işe yarayacağını bilmiyorum ama bu yaptığının hesabını soracağım-dan emin olabilirsiniz."

"Teşekkür ederim efendim. Buna çok memnun olurum."

"Lütfen Harley'ye babasının onu çok sevdiğini ve onunla gurur duyduğunu söyle, olur mu?"

"Peki efendim. Şimdi Marcie'yle konuşabilir miyim lütfen?"

"Bir saniye."

Sam telefonun diğer ucunda bir iki ayak sesi ve sonunda Dewey'nin öfkeyle karısına seslendiğini işitti. Bu kadar kızgın olmasa, Marcie'nin kocasının kendisine böyle bağırması karşısında yüzünün aldığı ifadeyi hayal edip keyiflenebilirdi.

Gerçekten de Savannah'daki evde Marcie Lee kocasının ses tonundan dolayı o denli şaşırılmıştı ki, kütüphaneden koşarak çıktı. Mutlaka bir felaket olmuş olmalıydı.

"Yüce Tanrım, ne oldu?" diye sordu Dewey kolundan tutup çekiştirirken.

"Sam arıyor." dedi Dewey hırsla. "Seninle konuşmak istiyor."

Marcie dudaklarını büzdü.

"Dur bir dakika, kolumu acıtıyorsun. Hem bağırarak zorunda değildin. Ne kabalıktır bu!"

"Bağırarak zorundaydım. Git ve Sam'le konuş, sonra da çalışma odasına gel. Seninle konuşmamız gerekiyor."

"Dewey, hiç kimse bana emir vere..."

"Sam bekliyor ama şimdiden söyleyeyim ben onun kadar sabırlı davranmayacağım!"

Dewey, Marcie'nin nasıl bir tepki gösterdiğini görmek için beklemedi ve doğrudan çalışma odasının yolunu tuttu.

Diğer yandan Marcie kocasının hiç de alışık olmadığı tutumu karşısında o kadar şaşkına dönmüştü ki, farkında bile olmadan

aceleyle telefona koştu.

“Merhaba... Sam, Harley June’a bir şey mi oldu?”

“Evet hanımefendi, çok haklısınız.”

Marcie bir çığlık attı. “Biliyordum. Kesinlikle biliyordum. Kendisini seven insanlardan o kadar uzağa giderse, elbette bir şeyler olur. Oh Tanrım...”

“Marcie... Hanımefendi... Belki biraz kaba kaçacak ama lütfen susar mısınız?”

Marcie şaşkınlıkla durakladı. “Sen benimle bu şekilde konuşamazsın...”

“Evet konuşabilirim hanımefendi. Şayet karımı korumam gerekiyorsa konuşurum.”

“Karını korumak mı? Sen neden söz...”

“Karımı ağlattınız.”

Sam sadece iki kelime telaffuz etmişti ama Marcie başından aşağıya bir kova buz gibi soğuk su dökülmüş gibi irkildi.

“Ne demek istediğini anlayamadım.” dedi aceleyle fakat Sam kayınvalidesinin yalan söylediğini biliyordu.

“Bence ne demek istediğimi gayet iyi anladınız hanımefendi. Kızınıza ne söylediğinizi bilmiyorum ama size bir daha bu tür şeyler söylememenizi öneririm. Harley harika bir kadın ve mükemmel bir eş, bu onun çok iyi bir evlat olduğunu da düşündürüyor. Bu yüzden de kızınıza kötü şeyler söylemenizin nedenini anlamam mümkün değil.”

Marcie birden ağlamaya başladı. Hüngür hüngür ağlıyordu. Ancak birkaç saniye sonra telefonda konuştuğunu ve kimsenin gözyaşlarını göremeyeceğini fark etti.

“Bak, benim böyle bir niyetim yoktu...”

“Ama sonuçta olan bu.” dedi Sam. “Karımı üzdünüz, sizi buna bir son vermeniz gerektiğini söylemek için aradım. Harley sizin kızınız, sosyal yaşamınızda kullanabileceğiniz bir oyuncak değil. Şayet bizim evliliğimiz sizin hep hayalini kurduğunuz sosyete düğününe veda etmenize sebep olduysa niçin bütün dostlarınıza

bir parti verip geçen hafta gönderdiğimiz videoyu izletmiyormusunuz? Herkes karımın tek parça halinde ve oldukça mutlu olduğunu görür. Daha doğrusu siz arayana dek mutlu olduğunu demeliyim. Sanırım söyleyeceklerim bu kadar hanımefendi. Herhalde yeterince açık konuşmuşumdur.”

Marcie gözlerini kıstı. Damadının ses tonuna ve vurgularına bakılacak olursa, anlaşmazlığı daha ileri boyutlara taşımanın manası yoktu. Belli ki Harley June’la konuşurken sınırlarını biraz aşmıştı.

“Evet canım, gayet açık anlattın.” dedi birdenbire tavır değiştirerek. “Lütfen özürlerimi kabul et ve kızımı telefona çağır. Ondan da özür dileyeceğim.”

“Hayır hanımefendi. Bugün kızınızla konuşmanızın hiç de iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Bence Harley annesinin tatlı sesini yeterince işitti. İyisi mi haftaya herkes biraz olsun sakinleştikten sonra ararsanız daha iyi olur.”

Marcie damadının ağladığını düşünmesi için üst üste burnunu çekti.

“Pekâlâ, haftaya ararım. Harley’ye üzgün olduğumu söyle lütfen. Bunu benim için yaparsın, değil mi?”

Marcie telefonu kapatırken gözlerini bıkkınlıkla yuvarladı. Hiç de istediği gibi bir konuşma gerçekleşmemişti. Aynı anda Dewey’nin çalışma odasında kendisini beklediğini hatırladı. Hemen elindeki mendili cebine soktu. İçinden bir ses kocasıyla konuşurken gözyaşlarına başvurmasının iyi bir yöntem olmayacağını söylüyordu.

Sam telefonu kapattığında öfkesi hâlâ geçmiş değildi. Arkasını döndüğünde Harley’in kapının eşiğinde dikildiğini gördü. Onun yüzündeki ifadenin ne anlama geldiğini çözememişti, birden kendine olan güvenini kaybeder gibi oldu. Acaba annesiyle o denli sert konuştuğu için kızmış mıydı?

“June Bug ben...”

“Sam...”

“Efendim.”

“Sen benim kahramanımsın.”

Sam derin bir nefes aldı.

“Bana kızmadın mı?”

“Hem de hiç.”

Harley, Sam’in yanına koşup kollarını onun boynuna doladı ve onun dudaklarına kocaman bir öpücük kondurdu.

Sam ani bir arzuyla bedeninin kasıldığını hissetti.

“Evet.” diye fısıldadı Harley.

Sam başını kaldırıp gülümsedi.

“Ben bir şey söylemedim... henüz.”

Harley hafifçe gülümsedi.

“Evet, söyledin.” dedi Sam’in tahrik olmuş bedenine yaslanarak. Birbirlerini ne denli kısa bir sürede baştan çıkarabildiklerini biliyordu.

Sam hafifçe inledi. “Tanrım Harley... Yatağa kadar beklememizi öneriyorum.”

“Bence yatak çok uzakta.” diye fısıldadı Harley ve elini aşağıya, Sam’in bedenine götürdü.

Bir iki saniye sonra birbirlerinin giysilerini çıkarmaya başlamışlardı. Sam onu yere yatırdığında Harley’in gözleri bir an salonun bir köşesindeki örümcek ağma takıldı ve ilk fırsatta örümcek ağlarına savaş açmaya karar verdi. Ancak Sam’in dilinin göbek deliği çevresinde dolaştığını hissettiği an aklındaki her şey uçup gitti.

Harley, havuz başındaki şezlonga uzanmış, başının üstündeki ağaçta ötüşen bir çift nar bülbülünü izliyor, bir yandan da buz gibi limonatasını içiyordu. Yaprakların arasından sızan güneş ışınları yeşilin üzerinde minik pırlantalar gibi parıltıyordu. Harley güneş gözlüğünü iyice burnunun üzerine itti ve içini çekti.

O gün 1 Eylül’dü ve İşçi Günü’ne denk gelen hafta sonuydu. Üç ay önce o gün Las Vegas’taki motelde kendini evlenmiş bul-

muştı. O gün üç ay sonra nasıl bir hayatı olacağını tahmin bile edemezdi.

Sam akşam eve gelecek ve dört gün işe gitmesi gerekmeyecekti. Onun işten dönüşünü sabırsızlıkla bekliyordu. Ona anlatmak istediği o kadar fazla şey birikmişti ki. Harley gözlerini kapatıp Sam'in yüzünü hayal etti. Güldüğünde gözlerinin kenarları nasıl da kırıştırdı. Yürüdüğünde nasıl da zarif ama çevik adımlar atardı. İyi geceler öpücüğü nasıl da sıcacık olurdu.

Harley yine içini çekti. Evet, âşık olmuştu. Bu inanılmaz bir şeydi ama son derece yerinde ve uygundu. Bir kadının bebeğinin babasına âşık olması olabilecek en güzel şeydi.

Hafif bir rüzgâr Harley'in saçlarının arasında dolaşınca hafifçe inledi. Seviştikleri sırada Sam'in nefesinin yüzünde dolaşmasını anımsamıştı.

Yüce Tanrım. Sevişmeleri... Daha önce birazcık beynini çalıştırabilseydi, Sam'le aralarındaki çekimin sadece şehvetten kaynaklanmadığını anlayabilirdi. Birbirleri için yaratılmışlardı. Sam başından itibaren bunu fark etmişti. Kendisiyse epeyce geç kalmıştı.

Oh, artık bir bebekleri olacaktı.

Sam'in ailesi habere çok sevinecekti, bundan emindi. Anne-siyle babası herhalde sevinçten deliye dönerlerdi. Bir ay kadar önce Sam'in, annesiyle yaptığı o telefon görüşmesinden sonra her şey yoluna girmiş hatta mükemmele dönüşmüştü. Marcie ve Dewey her hafta arıyorlar ve her seferinde son derece olumlu şeyler söyleniyordu. Harley ayrıntıları bilmiyordu ama annesiyle babasının evlerinde güç dengesinin değiştiğini hissedebiliyordu. Zaten neler olduğunu çok fazla da önemsemiyordu. Önemli olan tek şey vardı, o da annesiyle babasının eskisinden daha mutlu olduklarını fark etmesiydi.

Elbette bazı şeylerin tam anlamıyla değişmesi mümkün değildi. Marcie Lee Beaumont alüminyum folyoları hâlen yıkayıp ütülüyor, fast food restoranlarından tuz biber alıp Dewey'nin yemek-

lerinde bunları kullanması konusunda ısrar ediyor ve cvdeki tuz ve biberi konuklar için kristal tuzluk biberlikte muhafaza ediyor olmalıydı. İnsanlardan radikal değişiklikler beklemek hayalperestlik olurdu.

Harley şezlongda uzanırken hafifçe doğrulup vücudunu inceledi. Acaba ne zaman hamileliği belli olmaya başlayacaktı? Tam o sırada uzaktan bir siren sesi işitti. Birden midesi kasıldı, kalkıp oturdu.

İtfaiye arabasının sirenleriydi.

Artık polis ya da ambulans sireniyle itfaiye sirenini kesin olarak ayırabiliyordu. İçi ani bir korkuyla dolmuştu. Başından beri Sam'in yaptığı iş yüzünden endişeleniyordu ama bunun onun hayatının çok sevdiği bir parçası olduğunu bildiğinden o güne dek korkularını hiç dillendirmeye kalkmamıştı.

"Merhaba canım. Gördüğüm kadarıyla güzel bir sabah geçiriyorsun."

Harley başını çevirince Edna Matthews'un çitlerin üzerinden kendisine el salladığını fark etti.

"Zilinizi çaldım ama yanıt vermediğini görünce burada olabileceğini tahmin ettim." dedi Edna neşe içinde. "Rahatsız etmek istemezdim ama istediğin tarifi vereyim dedim."

Harley hemen güneş gözlüğünü çıkarıp çitin kapısını açmaya koştu. Siren seslerinin yarattığı stresten kurtulacağına sevinmişti.

"Hiçbir zaman rahatsızlık vermediğinizi biliyorsunuz Mrs. Matthews." Harley limonata bardağını kaldırdı. "Bir bardak limonata içer miydiniz?"

"Teşekkür ederim canım ama biraz sonra kız kardeşim beni almaya gelecek. Alışveriş merkezine gideceğiz. Tatil indirimi varmış. Sen de bizimle gelmek ister miydin?"

Harley kalabalığı ve sığağı düşününce yüzünü buruşturdu.

"Hayır, hiç sanmıyorum ama teklif ettiğiniz için teşekkür ederim. Belki bir dahaki sefere."

"Doğrusu seni suçlayamam. Kesinlikle çok kalabalık olacak.

Neyse, işte tarifi. Yapması çok kolay, zaten zor olsa da senin gibi bir aşçı için sorun olmayacağından eminim.”

Harley gülümsedi. “Oh, sadece annemin öğrettiği belli başlı şeyleri biliyorum.”

Edna, Harley’in annesinden ve güneyli bir hanımefendinin nasıl yetiştirildiğinden bahsettiğini daha önce de işitmişti. Bir kahkahattı.

“Biliyor musun canım, annenle tanışmak için sabırsızlanıyorum. Gerçek bir hanımefendi olduğundan hiç kuşku yok.”

“Kesinlikle öyledir. Neyse kız kardeşinizle size iyi eğlenceler diliyorum. Güneş kreminizi sürmeyi unutmayın sakın. Bugün güneş adamakıllı yakıyor.”

“Oh, sürdüm bile.” dedi Edna tombul yüzünü yoklayarak. “Evet, artık gitsem iyi olur. Kendine dikkat et canım. Daha sonra görüşürüz.”

Harley eve girerken hâlâ gülümsüyordu. Edna’nın verdiği tarif tezgahın üstüne limonata bardağını da lavaboya bıraktı. Vakit öğleye yaklaşıyordu. Ton balığı salatasıyla bir sandviç yapmaya karar verdi.

Harley öğle yemeğini yerken akşama ne pişireceğini planlamaya başladı. Özel bir yemek olmalıydı. Sam’in en çok sevdiği yemekleri pişirmeliydi. Böylelikle Sam masayı görür görmez özel bir durum olduğunu anlayacaktı. Ancak yemeğin bitimine kadar ona kutlamanın nedenini söylemeyecekti. Kafasında neler söyleyeceğini, nasıl söyleyeceğini tek tek planladı.

Seni seviyorum Sam Clay, diyecekti. Hem de bugüne dek varlığından haberdar bile olmadığım kadar büyük bir aşkla seviyorum. Üstelik sana bir de sürprizim var: Bir bebeğimiz olacak.

Fakat Harley tam bunları düşünürken, nasıl olduysa yüzündeki gülümsemeyi birdenbire yok eden bir şey oldu. Aniden ürperdiğini hissetti.

Masadan ok gibi fırladı. Sanki biri sırtına dokunmuştu, etrafına bakındı ama hiç kimse yoktu. Korku içinde kollarıyla kendini

sardı ve hızlı adımlarla verandaya çıktı. Arka bahçe az önce bıraktığı gibi huzur içindeydi. Havuzun masmavi, berrak suyu öğle güneşinde ışıltılıydı. Biraz önce ağacın tepesinde şakıyan bir çift nar bülbülü bu kez çimlerin üzerinde zıplaşıyordu. Birkaç kelebek de çiçek yataklarının üstünde uçuşuyordu. Hiçbir şey değişmemişti ama yine de Harley bir şeylerin yolunda gitmediğine dair bir hisse kapıldı.

Başını kaldırıp gökyüzüne baktı ve o zaman neler olduğunu anladı. Ağaçların yukarısında, yoğun bir duman bulutu yükseliyordu. Harley'in aniden yüreği sanki ağzına geldi. Büyük bir yangın vardı. Bir yerler yanıyordu. Az önce işittiği siren seslerini hatırlayınca elleriyle midesine yapıştı, gözlerini sımsıkı yumup dua etti. Aynı anda telefon çalmaya başladı. Harley hemen telefona koştu.

"Efendim..."

"Harley, benim canım, Tisha. Televizyonu aç, diyecektim."

"Neden?"

"Lütfen aç."

"Hangi kanal?"

"Fark etmez, herhangi bir yerel kanalı aç. Hepsi veriyor."

Harley derhal salona koşup televizyonu açtı. Telefonu da salona getirmişti. Tam televizyonun karşısına otururken görüntüler geldi. Tek kelimeyle cehennem görüntüleri idi. Üç katlı bir bina alev alev yanıyordu. İtfaiye erlerinin alevlerin arasında sadece silüetleri belli oluyordu. Birkaç yerden binaya su fışkırtılıyordu ama alevlerin arasında sular cılız kalıyordu.

"Aman Tanrım!" diye fısıldadı Harley. "Bizimkiler orada mı?"

"Sadece bizimkiler değil, diğer itfaiye şirketleri de orada." dedi Tisha. "Bütün kent alarma geçmiş durumda. Yine de fazla endişelenmemeye çalış. Kocalarımız yıllardır bu işi yapıyorlar ve bugüne dek her yangından sağ salim çıkmayı başardılar. Sen ilk kez yaşıyorsun, biliyorum. Seni arayıp aramama konusunda te-

reddüt ettim fakat bir şekilde öğrenip paniğe kapılmadan korktum.”

Harley’in bedeni zangır zangır titriyordu ve telefonu düşürmemek için büyük bir çaba sarf ediyordu. “Ben... Korkarım pek iyi değilim, özür dilerim, kapatmak zorundayım.”

Harley, Tisha başka bir şey söyleyemeden telefonu kapattı ve hiç kımıldamadan öylece oturup televizyona bakmaya başladı. Büyük bir alışveriş merkezinde yangın çıkmıştı. Tatil yüzünden binanın tıklım tıklım dolu olduğundan söz ediliyordu. Herkes İşçi Günü’nü fırsat bilip alışverişe çıkmıştı. Alışveriş merkezinin otoparkı normalin çok üstünde sayıda arabayla doluydu. Sunucunun söylediğine göre yangın bundan daha kötü bir zamanda çıkamazdı.

Harley oturduğu yerde hem titriyor hem de hüngür hüngür ağlamamak için kendini güçlkle tutuyordu. Ancak ağlamanın hiçbir işe yaramayacağını da biliyordu. Kendi kendine sürekli olarak bu işin Sam’in hayatının bir parçası olduğunu hatırlatıp duruyordu. Bu gerçeğe alışmak zorundaydı. Yaklaşık bir saat kadar sonra haber kanalları diğer haberleri vermeye başlayınca Harley bir parça rahatlar gibi oldu. Naklen yayın yapmaya gerek duymadıklarına göre her şey yoluna girmek üzereydi. Yine de göğsünün üzerindeki baskı hafiflememişti. Sürekli korkacak bir şey olmadığını tekrarlarsa da insanın sevdiği birinin tehlikede olduğunu bilmesi korkunç bir histi.

Otopark felaket bir durumdaydı. Polis binanın çevresini kordon altına almış, acil durum araçlarının geçmesini kolaylaştırmaya çalışıyordu. Ancak binanın içinden çıkarılan insanlar halen bina çevresindeydi. Dumandan etkilenenlere ilk yardım yapılıyor, herhangi bir sağlık sorunu yaşamayanlarsa araçlarına binmek için bekliyorlardı. Zaten Oklahoma City yılın en sıcak günlerinden birini yaşıyordu ve yangın da bina çevresindeki ısıyı epeyce artırmıştı.

Sam ve Charlie tahliye ekibinde görev yapıyorlardı ve sıcaktan ve yorgunluktan dolayı berbat bir haldeydiler. Sam iki büklüm bir halde dizlerini tutmuş, biraz soluklanmaya çalışıyordu. Charlie ise bir şişe Gatorade'yi başına dikmişti. Az önce aniden güçlü bir rüzgâr çıkmış, alevleri kontrolden çıkarmıştı. Yangının yakınlardaki evlere sıçraması an meselesiydi.

Sam nihayet doğruldu ve birinin uzattığı bir şişe Gatarado'yu aldı. Bu üçüncü şişesiydi ama enerji içeceğinin bileşimindeki canlandırıcı minerallere fazlasıyla ihtiyacı vardı. O sırada yakınlardaki bir başka firmanın iki grubunun da olay yerine intikal ettiğinin farkına vardı. Taze kuvvet takviyesi içini rahatlatmıştı.

Tam o sırada bir kadın kordonlu alanı aşip itfaiye erlerine doğru koşmaya başladı. Kadın koşarken çığlık çığlığa bağıırıyordu.

"Oğlum! Oğlum! Tanrım, oğlumu bulamıyorum!"

Sam birden kalakaldı. Alevlerin arasında kalmış bir kurban her itfaiye erinin kâbusuydu. Neyse ki şefleri kadını alevlerin arasına dalmadan önce yakalamıştı. Kadın ağlayarak şeflerine sarıldı, ardından çılginca bağırırmaya devam etti.

Sam elindeki şişeyi yere atıp şefinin yanına seğırtti. Charlie de hemen arkasındaydı.

"Şefim..."

Şef Reed beti benzi atmış bir halde Sam'e döndü.

"Kadıncağız bina tahliye edilmeye başlandığında oğlunun tuvalette olduğunu söylüyor. İçeriye girmek istemiş ama izin verilmemiş ve görevlilerin tuvaletleri kontrol ettikleri söylenmiş. Oğlunun dışarıya çıkarıldığı konusunda zavallı kadını ikna etmişler."

"Ama dışarı çıkınca çocuğu bulamamış." diye tahmin etti Sam.

Şef Reed görevlilerin sakinleştirmeye çalıştıkları kadından yana bir bakış attıktan sonra başını iki yana salladı. "Hayır."

"Kaç yaşındaymış?"

"On iki."

Sam alevler içindeki binaya baktı.

“Tuvaletin tam olarak yerini biliyor muyuz?”

Şef Reed, Sam’in ne demek istediğini anlayınca parmağını salladı. “Oh hayır, böyle bir şeye kalkışmayacaksın. Binanın önü alevlere teslim olmuş durumda.”

“Evet, bu yüzden de arka taraftan girmeliyiz.” diye atıldı Charlie. “Birkaç dakika önce oradaydım. Duman var ama hiç alev görmedim.”

O sırada konuşmaları işiten kadın kendini Sam’in ayaklarına attı.

“Lütfen, lütfen yardım edin. Çocuğumu kurtarın!”

“Şefim...”

Şef Reed tereddüt içindeydi. Yine de biraz ileride duran alış-veriş merkezinin müdürüne seslendi. Adam koşarak yanlarına geldi.

“Tuvaletlerin yerini tarif eder misiniz?”

Müdür panik içindeydi. “Binanın arka cephesine yakın. Neden sordunuz?”

“Birinin içeride kaldığından korkuyoruz.”

“Oh, bu mümkün değil. Yardımcım bizzat kontrol etti. Kendisi binanın tamamen boşaltıldığından emin.”

“Şimdi nerede?”

Müdür etrafa bakındıktan sonra, kırk yaşlarında, kısa boylu, tıknaz bir adama seslendi. Adam hemen yanlarına geldi.

“Henry, yıkmadan önce bütün binayı, tuvaletleri falan kontrol ettin mi?”

Daha adam yanıt vermeden Sam onun bakışlarından her yeri kontrol etmemiş olduğunu tahmin etti.

“Kontrol etmeye çalıştım,” dedi Henry. “Ama duman çok yoğundu ve ben...”

“Yüce Tanrım!” diye mırıldandı müdür ve korku dolu bakışlarını Şef Reed’e çevirdi. “Bilmiyordum! Yemin ederim, bilmiyordum.”

Sam elleri yüreğinin üstünde uğunarak ağlayan kadına eğildi. "Hanımefendi, oğlunuzun ismi nedir?"

"Johnny." diye hıçkırdı kadın. "İsmi Johnny."

Sam ve Charlie göz göze geldiler ve aynı anda müdürü kollarından tuttular.

"Bizimle gel ve tuvaletlere en yakın kapıyı göster. Ayrıca içeriye girdiğimizde nasıl ilerleyeceğimizi de anlat."

Adam Sam ve Charlie'nin arasında koştururken nefes nefese bilgi veriyordu.

O sırada Şef Reed diğer itfaiye erlerine talimat verdi ve bir grup Sam ve Charlie'nin peşi sıra koşturdu.

Kısa bir süre sonra Sam ve Charlie binanın arka tarafında, girişin önünde hazırlıklarını yapıyorlardı.

"Bunu alın." dedi o sırada yanlarına gelmiş olan Şef Reed, telsizi uzatarak. "Sürekli olarak benimle konuşun. İçeride neler olduğunu anı anına öğrenmek istiyorum."

Sam telsizi alırken başını salladı. Çocuk hâlâ içerdeyse ve Tanrı yardım ederse...

Birden kaşlarını çattı. Olasılıkları düşünmemeliydi. Hiçbir şekilde Harley'yi ve onu bir daha göremeyebileceği ihtimalini düşünmemeliydi. Sadece işini başarmaya odaklanmalıydı.

"Ben hazırım." diye bağırdı Sam ve aynı anda Charlie'yle birlikte kendilerini kapıdan içeriye attılar. O sırada arkadaşları hortumlarını kapıya yöneltmiş, su fışkırtmaya başlamışlardı bile.

Sam ve Charlie içeriye girer girmez kesif bir duman tabakasıyla ve yoğun bir sıcaklıkla karşılaştılar ve ilerlemeye başladılar. Arkadaşlarının fışkırttıkları sular hâlen bulundukları yere kadar ulaşıyordu. Birkaç dakika sonraysa bir başlarına mücadele edeceklerdi.

~ ALTINCI BÖLÜM ~

SAM alışveriş merkezinin müdürünün talimatlarına uyarak ilerledi ve avucuyla duvarı yokladı. Bir eli duvarda, arkalarından hâlâ suyu hissederken gitmeleri gereken mesafeyi hesaplamaya çalışıyordu.

O sırada Charle hafifçe omzuna dokunup hemen arkasında olduğunu haber verdi. Sam telsizi ağzına tuttu.

“İçerideyiz.”

Reed’in ilkin parazitli gelen sesi Sam ve Charlie’ye yalnız olmadıklarını hissettirmeye yetmişti.

“Güzel ama dikkatli olun. Çok az zamanınız var. Oyalanmayın. O tuvalete girin ve bir an önce buraya gelin!”

“Emredersiniz efendim.” dedi Sam ve ardından Charlie’yle birlikte dizlerinin üstüne çöktüler ve dumanlar arasında hızla emeklemeye başladılar. Girişteki iki itfaiye eri hâlen Sam ve Charlie’nin sırtına su sıkıyorlardı.

Alışveriş merkezinin müdürünün bildirdiğine göre önünden geçecekleri ilk iki kapı ofisti ve kilitli olmalıydılar. Ardından soğuk hava deposunu geçeceklerdi. Sağ taraftaki erkekler tuvaletine ulaşmaları için epeyce sürünmeleri gerekecekti. Annesinin söylediği doğruysa, Johnny ismindeki çocuk ya hâlen tuvalette ya da tuvaletin yakınlarında olmalıydı.

Sam bir elindeki el fenerini gittiği yöne doğru tutuyor, diğer eliyle de ara ara duvara dokunup doğru yolda olduklarından emin olmaya çalışıyordu. Etraflarından akan sular yoğun dumanın etkisini hafifletmiyordu. Sam ön cephenin olduğu gibi bu kez bütün binanın her an çökebileceğinin bilincindeydi. Böyle bir şey olduğu takdirde dışarı çıkabilme ihtimalleri oldukça düşüktü. Charlie'nin arkasından geldiğinden emin olmak için omzunun üstünden bir anlığına dönüp baktı.

Sam birkaç kez çocuğa ismiyle seslendi ama yüzündeki maske sesinin boğulmasına neden olmuştu. Zaten sesini duyurma konusunda fazla bir umudu yoktu. Şimdilik maskeyi çıkarmanın yararı olmayacağına karar verdi.

Birkaç saniye sonra duvarı yoklayan eli bir kapı koluna çarptı. Kolu çevirmeye davrandıysa da kapı açılmadı.

Belli ki bu ilk kilitli ofisti. İşte bu rahatlatıcıydı. Demek ki doğru yoldaydılar. Sam duraklayıp Charlie'nin de nerede olduklarını anlaması için kapıyı işaret etti.

Charlie anladığını göstermek için başını salladı ve iki arkadaş tekrar sürünmeye başladılar.

Birkaç metre sonra Sam ikinci kapı kolunu tuttu. O da kilitliydi. Artık hortumlardan sıkılan suyun ulaşamayacağı noktaya gelmişlerdi, bu yüzden de cehennemi bir sıcakla baş başa kalmışlardı. O sırada birdenbire Sam'in eli boşa geldi. Verilen talimatları hatırlamaya çalıştı.

Dümdüz birkaç metre emeklemeleri gerekecekti. Sam biraz da içgüdülerine güvenerek dümdüz bir yol tuturmaya çalıştı. Ancak hedeflerine ne kadar yaklaşırlarsa cehennemi de o derece şiddetli yaşayacaklarını biliyordu. Bayağı süründükten sonra Sam sağ tarafında duvarın yeniden başladığını fark etti. Charlie hemen Sam'in bacağına dokunup kendisinin de durumun farkında olduğunu haber verdi.

Sam yoğun duman arasında, el fenerinin solgun ışığından olabildiğince yararlanarak hiç durmadan ilerliyordu. Bu arada ağır

ağır nefes almaya çalışıyordu, çünkü içeriye gireli en azından on dakika olmuştu ve bu en fazla on beş dakikalık oksijeni kaldığı anlamına geliyordu. Gerçi hedeflerine iyice yaklaşmış olmalıydılar. Yapmaları gereken tek şey hiç durmamaktı. Ancak yol düşündüğünden daha uzaktı.

Sam neredeyse yolu kaybettiklerine kanaat getirecekti ki, eli metal bir kapı koluna çarptı. Oh Tanrım, erkekler tuvaletine gelmiş olmalıydılar.

“Johnny! Johnny! Oklahoma City İtfaiyesi’nden geliyoruz. Bizi duyabiliyor musun?”

Sam bağırıyordu bağırmasına da sesinin işitilmeyeceğinden neredeyse emindi. Bir kere yangının hışırtısı, kasırganın sesini andırıyordu. Ayrıca üst üste patlayan sprej tüpleri, içecek kutuları savaş seslerini çağırıyordu. Sam, Charlie’yi de uyardıktan sonra ayağa fırladı ve kapıyı sonuna kadar açtı. İçeriye girer girmez el feneriyle her bir köşeyi taradılar. Ancak tuvalet bir anda dumanla dolmuştu. Yine de içeride hiç kimsenin olmadığını görecektik kadar zamanları olmuştu.

Oh Tanrım, çocuk yoktu.

O sırada Charlie, Sam’e kapıyı işaret etti. Derhal dışarı fırladılar. Ya müdür yanlış erkekler tuvaletini tarif etmişti ya da çocuk dışarıya çıkmaya teşebbüs etmiş ama başaramamıştı.

Yeniden dizlerinin üstüne çöktüler. Ortalık dayanılmazacak kadar ısınmıştı. Sam’in içinden bir ses bir an önce binadan çıkmadıkları takdirde diğer her şey gibi kavrulacaklarını söylüyordu. Hâlen zamanları varken bir an önce bu cehennemden çıkmaya çalışmaları en akıllıca hareket olurdu. Sam eldivenlerinin adama kıllı ısındığının farkındaydı, bir an eldivenlerin derisiyle birden eriyeceğini düşündü. Burada bir saniye daha fazla kalmak intihar anlamına gelirdi. Ama ya çocuk ne olacaktı? Tanrım o çocuğu bulmak zorundaydılar.

Sam’in gözlerinin önüne çocuğun annesi geldi. Dışarıda yavrusuyla çıkmalarını bekliyor olmalıydı. Yalnız çıktıklarını gördü-

günde ne hale geleceğini düşünmek bile istemedi. Birkaç metre daha sürünmeyi deneselerdi... Ondan sonra geldikleri yoldan geri dönerlerdi. Bir iki metre daha... Belki de bu kez şansları yaver giderdi.

“Buradan hemen çıkalım!” diye bağırdı Charlie maskesinin boğduğu sesiyle.

Sam başını sallarken Charlie’nin kolunu tuttu. “Diğer taraftan dönelim.”

“Tamam!”

Sam telsizi açtı.

“Şef! Ben Sam! Çocuğu bulamıyoruz. Sol taraftan geri dönüyoruz.”

Telsizdeki parazitten şefin bir şeyler söylediğini işitti ama ‘hemen’ sözcüğü dışında ne söylediğini anlayamadı. Ardından şefin sesi tekrar devreye girer gibi oldu. “Boydan boya çöküyor!”

Sam’in bir anda âdeta kanı dondu. Büyük ihtimalle geldikleri yönde çatı çökmüştü.

Charlie’ye telsizi işaret etti. “Derhal çıkıyoruz!”

Charlie başını hızla salladı, birlikte sürünmeye başladılar. Birkaç saniye sonra Sam artık beton zeminde ilerlemediğini fark etti. Eliyle yokladı. Eldivenlerinin kalınlığına rağmen döşemedeki yumuşak bedenin ayırımına vardı.

“Charlie, onu bulduk!”

Charlie hemen Sam’in yanında diz çöktü.

“Sen bacaklarından tut, ben omuzlarından...”

Tam hareket etmeye başlamışlardı ki, bir alev topunun patladığını gördüler. Sam başını kaldırdığında alevler içindeki duvarın üstlerine yıkılmak üzere olduğunu fark etti.

“Geriye, geriye!” diye bağırdı Sam, Charlie’ye ve korumasız çocuğun üstüne kapandı.

Duvar parçaları başlarının üstünü yalayarak geçerken, Sam birdenbire aklına gelen şeyle tüm bedeninin titrediğini hissetti. Çocuk ölmüş müydü? Ölmemişse bile onu canlı tutmaları müm-

kün müydü? Artık geldikleri yönde ilerleyemezlerdi. Geride kalan her yeri de alevler sarmıştı. Bu durumda seçenekleri kalmamıştı.

Sam çaresizlik içinde kıvranırken yanıt sanki biri kulağına net bir şekilde seslenmişçesine bir anda geldi.

Soğuk hava deposu!

Sam derhal Charlie'ye planını haber vermek için döndü ama olduğu yerde kalakaldı. Üzerinde dumanlar içinde bir metal bulunan Charlie kımıldamıyordu.

"Charlie! Charlie!" diye bağırdı Sam ama Charlie yanıt vermedi. Sam'in artık kendisinden başka düşünmesi gereken iki kurban daha vardı. Tavandan başlarının üstüne parça parça inen molozların arasında çılgınca ne yapması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. Telsizine sarıldı.

"Binanın ortasında sıkıştık. Çocuğu bulduk ama Charlie bayıldı! Tekrar ediyorum! Çocuğu bulduk ama Charlie kendinde değil!"

Aynı anda Sam kulakları sağır eden bir kükreme işitti. Başını kaldırıp baktı tavan alevler içindeydi.

"Şef, soğuk hava deposuna ulaşmaya çalışacağız!"

Sam telsizi cebine tıktı ve Charlie'nin ceketinin yakasını ve çocuğun bir bacağına tutup hızla ileriye doğru sürüklemeye başladı. Sırtındaki kaslar yanıyordu ama bunun yangından mı stresten mi kaynaklandığını ayırt edemiyordu. Her ne kadar insanüstü bir gayretle hareket ediyor olsa da ilerlemesi oldukça yavaştı ve Sam çok fazla zaman kaybettiklerinin farkındaydı. Enikonu umudunu kaybetmişti ki, nihayet bir duvara ulaştı ve derin bir nefes aldı. Hemen ayağa fırlayıp çılgınca bir kapı kolu aradı. Bulmuştu!

Sam Tanrı'ya şükrederek kapıyı açtı. İlk çocuğu içeriye taşıdı, ardından Charlie'yi ve kapıyı hemen sıkıca kapattı. Tekrar elleriyle dizlerinin üstüne çöktü, yüreği göğüs kafesinden fırlayacakmışçasına çarpıyordu. Yanaklarına vuran serinlik, susuzluktan ölmek üzere olan birinin vahaya ulaşması gibi bir his vermişti.

Sam yoğun duman ve alevi dışarıda bırakınca sevinmişti se-

vinmesine de soğuk hava deposu elbette eski havasını muhafaza ediyordu. Yani işler kötü gittiği takdirde buradaki oksijen bitecekti. Neyse bu konuyu daha sonra düşünecekti.

Sam güçlkle doğrulmaya çalıştı. Çocuğun nefes alıp almadığını, Charlie'nin yarasının ne denli ciddi olduğunu kontrol etmeliydi. El yordamıyla etrafını araştırırken el fenerini kaybettiği için kendi kendine bir küfür savurdu. Nihayet el yordamıyla döşemeyi araştırdı. Elinc ilkin Charlie'nin bedeni geldi. Eldivenlerini aceleyle çıkarıp arkadaşının boynunu buldu. Oh, şükürler olsun ki, boynundaki damar atıyordu. Hızla vücudunu yokladı. Herhangi bir yaraya rastlamadı. Bulduğu tek şey Charlie'nin baretindeki çukurluktu. Tek umudu arkadaşının sadece bayılmış olmasıydı.

Ardından çocuğu bulmaya yöneldi. Kolayca bulduysa da, çocuğun nabızı belli belirsizdi. Nefes aldığına dair bir işarete de rastlayamamıştı. Geride bıraktığını hatırladığı maskesini kapıp çocuğun yüzüne yerleştirdi. Ceketinin fermuarını açıp çocuğu göğsüne yasladı.

"Johnny, beni duyabiliyor musun? Artık emniyettesin evlat ama bizi bırakmamalısın. Annen dışarıda ve senin için çok endişeli. Güçlü olmak zorundasın oğlum. Daha önce hiç olmadığın kadar güçlü olmalısın."

Sam başka yapabileceği hiçbir şey olmadığını bildiğinden çocuğu sıkı sıkı göğsüne bastırdı. Bir anda aklına Harley geldi. Harley, gülen gözleri ve sevimlileri... Burada ölecek olursa Harley hayatına devam edecek, evliliklerindeki sorunları düzeltme şansını kaybedeceklerdi.

Dışarıda ise Şef Reed, Sam'in son mesajını alır almaz, içeridekilerin başlarının dertte olduğunu anlamıştı. Ani bir kararla koşmaya başladı, aynı anda da avaz avaz bağırırdı.

"Acil Müdahale Birliği'ni hemen buraya istiyorum!"

İtfaiye erleri derhal harekete geçtiler ve birkaç saniye içinde hazırlıklarını yapıp binanın arkasına yöneldiler.

“Neler oluyor?” diye feryat etti Johnny’nin annesi. “Oğlumu buldular mı?”

Şef Reed yakınındaki polis memuruna seslendi.

“Bu kadını hemen buradan götürün! Bu bölge siviller için çok tehlikeli.”

Ancak kadıncağız Şef Reed’in kollarına yapıştı, gözleri dehşetle koyulaşmıştı.

“Bana bildiğiniz şeyi söylemedikçe buradan bir santimetre kılmıdamayacağım. O benim oğlum. Tanrı aşkına, bilmeye hakkım var!”

Reed ilkin tereddüt ettiyse de kadının elini sıvazladı.

“Hanımefendi, haberler pek iyi değil. Adamlarım oğlunuzu bulduklarını ama kapana kısıldıkların bildirdiler. Çocuğunuzun hangi durumda olduğunu bilmiyorum. Canlı olup olmadığını bilmiyorum. Şimdi adamlarımı oradan çıkarmayı başaramazsam, hepsi ölecek. Lütfen memurun sizi güvenli bir yere götürmesine izin verin. Size yemin ederim, herhangi bir bilgi aldığımda ilkin size söyleyeceğim.”

“Yüce Tanrım!” diye fısıldadı kadın bitkin bir halde. Ve olduğu yere yığıldı. Polisler kadını oradan ulaştırırlarken Şef Reed’in kalp atışları hızlanmıştı. Duygularına yenilecek zaman değildi. Onların yaşamı verilecek doğru kararlara bağlıydı. Hızla binaya koşarken emirler yağdırıyordu.

Harley neredeyse bir saattir Sam’in başına bir şey geldiğini biliyordu. Aldığı her nefes içini acıtıyor, geçen her saniye sevdiği adamı ondan uzaklaştırıyormuş gibi geliyordu. Harley sadece kanepeye oturmuş, çalmasını beklediği, bir türlü sesi çıkmayan telefona bakıyordu. Yüce Tanrım, Sam ölemezdi, ölmemeliydi, daha ona onu sevdiğini bile söyleyememişti. Hayat bu denli adletsiz olabilir miydi?

Kapının zili çaldığında Harley yerinden kalkacak gücü bulamadı. Ancak bu kez kapı yumruklanmaya başladı ve Harley,

Tisha Sterling'in sesini işitti.

"Harley! Harley! Benim, Tisha, içeride misin hayatım?"

Harley birden bedeninin kontrolsüzce titrediğini fark etti. Ancak kapıyı açacak gücü bulmalıydı. Yavaşça yerinden kalkıp kapıya yöneldi ve bir iki denemede kapıyı açabildi.

Tisha, Harley'yi omuzlarından tutup sarstı.

"Gitmek zorundayız! Bir telefon aldım." dedi telaşla. "Sana da haber ver..."

"Sam'e bir şey oldu."

Tisha kaşlarını çatı. "Seni kim aradı?"

"Hiç kimse," diye mırıldandı Harley, Tisha'nın gerisinde bir noktaya boş boş bakarak.

"Öyleyse nereden biliyorsun?"

Harley farkında bile olmadan elini yüreğinin üstüne götürdü.

"Biliyorum."

"Pekâlâ." dedi Tisha telaşla. "Hemen çantayı al ve benimle gel. Şef Reed'in aramasını bekleyecek sabrım kalmadı. Charlie'nin de başı dertteymiş. Bir an önce oraya gidip neler olduğunu öğrenmek zorundayım. Beni duyuyor musun Harley?"

Harley arkasını dönüp uyuşmuş gibi salona ilerledi.

Tisha sabırsız bir çığlık attı ve salona koşup Harley'in çantasını kaptı, sonra da Harley'in elinden tuttuğu gibi çekiştirip evden çıkardı.

Acil Müdahale Ekibi kaybedilmiş bir savaşa girmişti. Bina-
nın kuzey duvarları yıkılmış, metal çatı çökmüştü.

Franklin Reed berbat bir haldeydi. Kırk yedi yaşında olmasına karşın hüngür hüngür ağlamamak için kendisini güçlkle tutuyordu. Çatının çöküşünden beri Sam'le Charlie'nin içeriye girmesine izin verdiği için pişmanlık duyuyordu. O kararı vermemiş olsaydı, adamları hâlen yaşıyor olacaktı. Ölmüşlerdi, buna hiç kuşkusu yoktu. Oksijenleri çoktan bitmiş olmalıydı. Kendi kendine sürekli olarak alevler onları yutmadan önce dumandan boğulmuşlardır

diye telkinde bulunuyordu ama bir türlü emin olamıyordu. Basın mensupları, televizyon kanallarının yayın arabaları yeterince uzaktaydı ama kameraların kendisini görüntülediklerinden emindi.

Reed sırf bu nedenle, sadece bu nedenle duygularını maskeleymiş ve ayakta kalabilmişti. Hayır, acısını kameraların önünde yaşamayacaktı. Reed bunları düşünürken gözüne takılan bir görüntü kaşlarının çatılmasına yol açtı. Polisler tarafından iki kadının kordonlu bölgeye alındığını fark etti. Kadınlar kendisinden yana geliyorlardı. Charlie Sterling'in karısını hatırlamıştı hatırlamasına da peşi sıra sürüklediği genç kadını tanıyamamıştı.

"Kahretsin!" dedi kendi kendine. Şu an görmek istediği son insan Patricia Sterling'ti. İnsan kendi elleriyle ölüme gönderdiği adamın karısına ne söyleyebilirdi ki?

Havada insanın genzini yakan bir koku vardı. Tisha ve Harley polis bariyerini aşar aşmaz ayaklarının su içinde kaldığını fark ettiler.

Harley, kendisini tamamen Tisha'ya bırakmıştı, üniformalı, uzun boylu, asık yüzlü adama doğru yürüdüklerinin bile ayırtında değildi. Tüm dikkati gökyüzüne yükselen alevlerdeydi.

"Oh Tamım!"

Tisha ayağı takılıp tökezleyen Harley'in elini sıkıca tuttu.

"Hadi, devam et." dedi akmayan yaşların pırl pırl parlattığı bakışlarını Harley'in yüzüne dikerek. "Alevlere de bakma lütfen. Şef Reed ihtiyacımız olan bilgiyi verecektir."

O sırada Şef Reed onlara doğru birkaç adım attı.

"Patricia'ydı, değil mi?" diye sordu Tisha'nın koluna dokunarak.

Tisha'nın çenesi titrese de gülümsemeyi başardı.

"Evet efendim, bu da Sam'in eşi Harley."

"Burada olmamanız gerekirdi, biliyorsunuz."

"Başka nerede olabilirdik ki?"

Reed başını iki yana salladıktan sonra Harley'ye döndü. Yaşça Harley'in elini tuttu ve aynı anda onun kendinde olmadığını fark etti. Gözleri irileşmiş, gözbebekleri sabit bakıyordu.

"Mrs. Clay, bu koşullar altında tanışmak zorunda kaldığımız için üzgünüm. Sam'le geçen ay verdiğiniz barbekü partisine katılmayı çok arzu etmiştim ama bizim küçük oğlan tam da o gün beysbol oynarken ayağını kırdı. Karımla birlikte bütün öğleden sonrayı acilde oğlumuzun başında geçirdik. Nasıl olduğunu tahmin edersiniz..."

Harley gözlerini kırptırdı. "Affedersiniz, ne dediniz?"

Reed içini çekti, bakışlarını Tisha'ya çevirdi.

"Sanırım birileri sizi aradı, yoksa gelmezsiniz."

Tisha yanıt vermedi. "Bize söyleyecek bir şeyiniz olmalı."

Şef Reed'in yüzü iyice gerildi. Farkında olmadan Tisha'nın kolunu tutan eli kasıldı.

"Sam ve Charlie içeriden çıkamamış bir çocuğu bulmak için içeriye girdiler."

Tisha'nın boğazından bir çığlık söküldü. Elini göğsüne götürdü.

"Sonra?"

"Çocuğu buldular ama dışarı çıkmayı başaramadılar." dedi Reed. "Son kez Sam'den bir mesaj aldık. Kapana kısıldıklarına dair bir şeyler söyledi, her sözünü tam olarak duyamadık. Acil Müdahale Ekibi'ni derhal içeriye gönderdik ama başaramadılar." Şef Reed içini çekti. "Çok üzgünüm."

Tisha elleriyle yüzünü kapatıp dizlerinin üstüne düştü. Reed, Harley'in de gözlerinin kapandığını kontrolsüzce sallandığını fark etti. Onun bayılacağını düşünerek omuzlarından yakaladı ve hafifçe sarsmaya başladı.

"Sam üşüyor..."

"Hanımefendi... Harley'di, değil mi?"

Harley hemen başını sallayarak gülümsedi. "Ama Sam bana Junie demeyi tercih eder."

Reed nefesini bıraktı.

“Harley, izin verirsen seni buradan götürmek...”

“Hayır, burada Sam’i bekleyeceğim.” diye itiraz etti Harley. “Sam’in bir şeyi yok, sadece üşüyor. Birinin hemen ona battaniye götürmesi gerekiyor.”

Reed’in gözleri yaşarmıştı. “Mrs. Clay, lütfen. Patrisha ile birlikte benimle gelmeniz gerekiyor.”

Harley kolunu hızla Reed’in elinden kurtarıırken alm kırıştı.

“Siz beni dinlemiyorsunuz.” dedi sesini yükselterek. “Size onların ölmediklerini, sadece çok üşüdüklerini söylüyorum. Niçin anlamak istemiyorsunuz?”

O sırada alışveriş merkezinin müdürü yakınlarındaydı ve konuşulanlara kulak misafiri olmuştu. Birden aklına gelen düşünce karşısında hızla Şef Reed’in yanına seğirtti.

“Şef Reed!”

“Evet.” dedi Reed bir yandan da Harley’yi tutmaya devam ederek.

“Ya hanımefendi haklıysa... İtfaiye erinin son mesajını doğru dürüst işitemedik. Ama siz sanki soğuğa benzer bir şeyler söylediğini düşünmüştünüz. Hatırladınız mı? Ya tuvaletin yanındaki soğuk hava deposundan bahsettiyse? Ya oraya sığındıysalar?”

Şef Reed binanın çatısı çöktüğünden bu yana ilk kez içine bir umut doğduğunu hissetti. Umudunun sağlam bir temeli yoktu, sadece genç bir eşin umudunu kaybetmek istememesine dayanıyor olabilirdi ama denemek zorundaydılar. Hem müdürün sözleri de oldukça mantıklıydı. Daha önce de mucizelerle karşılaşmamış mıydı?

Reed müdüre Harley ve Tisha’yı işaret etti.

“Onlarla kalın.” dedi ve binaya doğru koştu.

Suyun içinde oturuyorlardı ki, bu Sam’i hiç şaşırmamıştı. Bunca ısının ortalığı göle çevirmesi kaçınılmazdı. Charlie’nin inlediğini işitince ona seslenip yanında olduğunu bilmesini istedi. Ancak Charlie kendinde değildi, bu nedenle de nefesini harca-

mamaya karar verdi.

Allahtan Johnny de nefes almaya devam ediyordu. Sam bundan emindi, çünkü çocuğun göğsünün inip kalktığının farkındaydı. Aynı zamanda çocuğun yoğun dumandan dolayı solunum güçlüğü çektiğini ve tıbbi yardıma ihtiyacı olduğunu da biliyordu. Buna karşın yapabileceği tek şey onu kucağında tutmaktı. Sam hayal kırıklığı içindeydi, oysa çok yaklaşımlardı. Böyle sona erecek olması haksızlıktı.

Sam yavaşça nefes aldı. Depo bozulmuş et kokuyordu. Soğuk hava deposundaki hava hızla azalıyordu, şiddetle oksijene ihtiyaçları vardı. Uykusu vardı, gözlerini güçlkle açık tutabiliyordu. Aslında ayağa kalkıp kapıya kadar gitmeye çalışmak istiyordu. Yangının bitip bitmediğini kontrol etmeliydi ama şayet yangın bitmemişse, ölmeden önce göreceği son şeyin alevler olmasını istemiyordu. Tanrım, yangınlarla savaşmakla geçen ömrünün yenilgiyle sona ermesini istemiyordu. Yangının onu yenmesini istemiyordu.

Sam çocuk kucağında öylece oksijenin biteceği anın gelmesini bekliyordu. Acaba hangisi daha önce gidecekti?

Beni unutma Junie. Ben nereye gidersem gideyim seni hiçbir zaman unutmayacağım.

Artık kucağında tuttuğu çocuk iyice ağırlaşmıştı, Sam kendini inanılmaz yorgun hissediyordu. Baş duvara yaslandı, hem yanan hem kaşınan gözleri kapandı. Duman gözlerine zarar vermiş olmalıydı, bir dakika olsun dinlendirmek zorundaydı.

Birkaç saniye sonra çocuk Sam'in kollarından kaydı ve kucağına düştü. Buzun erime sesi dışında ortalık sessizdi, fazla sessiz...

Şef Reed'in elindeki mikrofon cızırdadı, ardından bir itfaiye erinin sesi işitildi.

"Onları bulduk!"

Reed mikrofonu ağzına götürdü.

“Soğuk hava deposunda mı?”

“Pozitif şef. Hemen dışarıya getiriyoruz.”

“Yaşıyorlar mı?”

“Nabızları var şef.”

Reed’in âdeta dizlerinin bağı çözülmüştü.

“Tanrım şükürler olsun.”

Şef sağ tarafa döndüğünde Harley Clay’i gördü. “Onları buldular Mrs. Clay. Yaşıyorlar.” diye seslendi kendi söylediklerine inanamayarak.

“Evet.” dedi Harley sadece.

Reed bir an ona şaşkınlıkla baktı, ardından yanına yaklaşıp elini tuttu.

“Harley...”

“Efendim.”

“Nasıl bilebildin?”

“Sam’in yaşadığını mı?”

Şef Reed başını salladı.

“Burada hissettim.” dedi Harley elini yüreğinin üstüne götürerek.

Reed başını iki yana salladı. “Sanırım bu mükemmel bir birlikteliğin işareti. Siz ikiniz kusursuz bir seçim yapmışsınız.”

Harley başını salladı. Şef Reed yanından uzaklaşırken çenesinin titremesine engel olamadı. Onların dışarıya çıkarılmasını beklerken göğsünün üzerindeki baskı hafiflemeye başlamıştı.

Seçim mi?

Belki. Sam’le evlenmesine neden olan şeyin seçimle ilgisi yoktu, sebep şampanyaydı. O çılgın düğünden sonra olanları hatırlayamıyordu. Fakat evet, seçimle ilgisi vardı. İçgüdüleri tersini söylese de Sam’le kalmayı seçmişti. Artık muhteşem bir evliliğe başlamak üzereydiler ve bebekleri de yoldaydı. Tanrı’ya şükür Sam yaşıyordu ve ona haberi verebilecekti.

Harley birdenbire binanın girişindeki hareketlenmeyi fark etti. İnsanlar oraya toplanmıştı. Evet, onları çıkarıyorlardı. Tanrım.

Harley hemen bekleyen ambulanslara doğru koştu. Sam'i görmek zorundaydı. Onun sağ olduğunu biliyordu, iyileşeceğinden de emindi.

Tisha da yanına gelmişti. Hâlâ ağlıyordu ama bunlar sevinç gözyaşlarıydı. Harley ilk sedyeye yaklaştı.

Bu bahsedilen çocuktü. Çocuğun yüzüne büyük gelen maskeye baktı. Sam ve Charlie başarmıştı. İçi gururla doldu. Gözlerine yaşlar dolmuştu. Çocuğun iyileşip iyileşmeyeceğini bilmiyordu ama Sam ve Charlie ona ikinci bir şans vermişlerdi.

İşte ikinci sedye de geliyordu. Harley hemen o tarafa koştu. Bu başı sargılar içindeki Charlie'ydı.

"İyileşecek mi?" diye sordu Harley.

"Evet hanımefendi." dedi sağlık görevlisi.

Harley kollarıyla kendini sardı ve dumanlar içindeki binanın girişine baktı. Kalbini çalan adamı getirmelerini bekliyordu.

Saniyeler geçti. Harley'ye geçen o birkaç saniye bitmek tükenmek bilmezmiş gibi geldi. Nefesini tuttu ve üçüncü sedyeyi gördüğünde yerinden ok gibi fırladı.

"Sam!"

Sam onun sesini işitti ve gözlerini açtı. Harley sedyenin yanında koşmaya başladı.

"Junie..."

"Seni seviyorum Sam. Bunu sana söylemek için çok bile bekledim ama işte şimdi söylüyorum."

Sam elini uzatıp Harley'in elini tuttu, hâlen sedyeye yetişmeye çalışıyordu.

"Teşekkür ederim June Bug."

Harley daha fazla dayanamayıp ağlamaya başladı. Adamların hızına ayak uydurmaya çalışırken hıçkırıklar içinde kalmıştı.

"Ağlama tatlım." dedi Harley. "Yaralı falan değilim. Sadece dumandan etkilendim."

"Ağlamıyorum."

Sam birden gülmek istedi ama göğsü ağlıyordu.

Birkaç saniye sonra Sam'i, bekleyen ambulansın önüne bıraktılar. İtfaiye erlerinden biri Sam'in omzunu sıvazladı.

"Hemen geliyorum Sam."

"Tamam, benim ihtiyacım olan şey yanımda."

Harley dizlerinin üstüne çöktü. Yanağını Sam'in is içindeki yüzüne yasladı.

Sam bütün gücünü harcayıp kollarını Harley'in boynuna doladı. Oldukça alçak bir sesle konuşmaya başladı fakat Harley onun nasıl bir tehlike atlattığını anlamakta gecikmedi.

"Bunu bir daha yapabileceğimden pek emin değildim."

Harley yeniden ağlamaya başladı.

"Oh Tanrım, Junie, lütfen ağlama, sonra ben de dayanamayacağım."

Harley dudaklarını Sam'in dudaklarına bastırdı.

"Sam..."

"Efendim tatlım?"

"Senin bebeğini taşıyorum."

Sam yattığı yerde bütün bedeninin sarsıldığını hissetti. İnanmaz gözlerle Harley'in yukarıya kıvrılmış dudaklarına, varlığını hep inkar ettiği burnunun ucundaki üç çile baktı. Seviştikleri sırada içini çekişini, hafif inlemelerini anımsadı.

Birden aklına bu muhteşem haberi almama ihtimaline ne denli yaklaşmış olduğu geldi. Harley'in yüzü birden bulanıklaşınca gözlerini kırpı. Yaşlar yanaklarından süzölmeye başladı.

Oh Tanrım...

"Sam..."

Sam, Harley'in elini tutup dudaklarına götürdü.

"Teşekkür ederim Harley, bize bir şans verdiğin için..."

"Bana mı teşekkür ediyorsun? Benim sana teşekkür etmem gerekiyor. Korkup kaçtığımda peşimden gelen sendin. Ben sevmekten korkarken sen beni sevdin. Sen benim kahramanımsın Sam Clay, şimdi ve sonsuza dek."

Sam başını iki yana salladı. "Ben kahraman değilim. Sıradan

bir adamım ve seni nasıl sevdiğimi sadece Tanrı bilir.”

Harley ona sımsıkı sarılmak istese de bir yerine zarar vermekten korktu. Sadece dudaklarına ikinci bir öpücük kondurdu.

“Seni kirletiyorum.” diyerek gülümsedi Sam, Harley’in çenesindeki is lekesini görünce.

Harley’in içi titredi. Şu an istediği tek şey Sam’in üstündekileri çıkarıp herhangi bir yerinde bir şey olup olmadığını kontrol etmektir. Sam ise onu kirletmekten korkuyordu. Keşke bilseydi. Onu ne kadar çok sevdiğini Sam keşke bilseydi.

“Daha önce de kirlendim. Galiba evlendiğimiz gece şampanya ve çilekle ilgili söylediğin bir şeyi hatırladım.”

“Onun kirlenmekle ilgisi yoktu. Çılgınca sevişmekle alakalı bir şeydi.”

Harley gülmek istedi. Bütün öğleden sonra yaşadığı stres neredeyse yok olmuştu. Ancak kendini tamamen mutluluğun kollarına atmak için de çok erkendi.

“Sam...”

“Efendim tatlım?”

“İyileştiğinde yapmak istediğim bir şey var.”

“Ne istersen varım.”

“Seninle tekrar evlenmek istiyorum. Evlilik yeminimizi hatırlamak istiyorum.”

Sam’in gözleri yaşlarla doldu. Harley zaten son noktada olan dayanma gücünü birkaç sözcükle yok etmişti.

“Bu benim için büyük bir onur olur sevgilim.”

Harley güldü.

“Oh evet Sam, inan bana hiç pişman olmayacaksın.”

~ YEDİNCİ BÖLÜM ~

“**H**ARLEY June, bunu yapmak istediğinden emin misin?”

Harley annesinin yanağını okşarken gülümsedi. Papazın gelmesini bekliyorlardı.

“Evet anne, eminim.”

Marcie çılgık atmak istiyor olsa da gülümsemeyi başardı.

“Şey, bak bu çok... Çok...”

“Banal diyeceksin herhalde anne.”

Marcie içini çekti. “Evet. Neyse, eminim neyin kendin için en doğrusu olduğunu biliyorsundur.”

Harley güldü. Annesi son beş aydır epeyce yol kat etmişti. Aslında hepsi aynı durumdaydı. Charlie yangın sırasında beyin travması geçirmiş ama tamamen iyileşmişti. Sam’le Charlie’nin kurtardıkları çocuk iyileşme yolundaydı. Karnındaki bebek sağlıklıydı ve doktoru doğumun Sevgililer Günü’nden bir gün önce olabileceğini bildirmişti.

Harley ileride duran Sam’e baktı. Elleri pantolonunu cebinde babasıyla koyu bir sohbete dalmıştı. İki adam gerçekten iyi anlaşıyorlardı ve doğacak bebek aralarındaki bağı daha da güçlendirmişti. Marcie Beamount da Sam’in karısını ağlattığı için sert çık-

tığı o telefon görüşmesinden sonra damadına karşı tutumunu değiştirmişti.

Harley tam bunları düşünürken bebeğin tekmelerini hissedince elini karnına götürdü.

“Sabırlı ol bebeğim, papazı bekliyoruz.” diye mırıldandı Harley sevgi dolu bir ifadeyle.

Harley’in cümlesi biter bitmez müzik başladı. Salonu Love Me Tender parçasının duygulu melodisi doldurdu.

“İşte başlıyoruz.” diye mırıldandı Harley annesine dönercek.

Mihrapta hafif bir puf sesinden sonra simsiyah saçlı, beyaz saten bir tulum giymiş papaz ortaya çıktı ve abartılı bir hareketle beyaz saten işlemeli pelerinini savurdu. Hiç zaman kaybetmeden şarkıyı söylemeye başladı.

“Yüce Tanrım!” Marcie dehşet dolu bakışlarını Harley’ye çevirdi.

“Anne!” diyerek annesini uyardı Harley.

“Tamam, tamam... Sadece irkildim, o kadar.” diye mırıldandı Marcie tek çocuğuna öfkeyle bakmamak için kendine güçlkle mani olarak.

O sırada Sam, Harley’in bakışlarını yakalayıp göz kırptı. Gülmemek için kendini güçlkle tutuyordu. Demek hatırlayamadığı şeyler bunlardı.

“Tam zamanı anne.” diye fısıldadı Harley.

Marcie elindeki buketi karnının üstünde tutup çenesini kaldırdı. Harley birden büyük büyükannesi Devane’yi salonun tam ortasında görür gibi oldu. Arazisine izinsiz girdiği için General Sherman’ı tokatlıyordu. Güneyli kadınlar kibar konuşur, kusursuz davranırlardı ama ayaklarının üstünde kaya gibi sert dururlardı.

Marcie yavaşça papaza doğru ilerledi. Aslında elinde papatya yerine bir silah olmalıydı diye düşünüyordu. Bereket versin kendisi mihraba ulaşana dek şarkı sona ermiş, papaz ise sakinleşmişti. Dönüp, Sam’e ve Dewey’e baktı ve içini çekti. İkisi de gülümsüyordu. Oh, şu erkeklerin hiçbir şeyden anladıkları yoktu.

O arada aniden 'Düğün Marşı'nın rock versiyonu tüm şiddetiyle başladı. Herkes dönüp koridora baktı.

Harley elinde bir buket gülü hafifçe belli olmaya başlamış karnının üstünde tutmuş ağır ağır ilerliyordu. Yürürken pembe hamile giysisinin etekleri dizlerine dokunuyordu.

Sam göğsünün birden ağırlaştığını hissetti. Şu an başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Hayatının iki aşkı ona yaklaşıyordu.

Harley yanına gelince Sam'in elini tuttu ve birlikte papaza döndüler.

Evlilik yeminin ettilerse de, Harley daha sonra hiçbirini hatırlayamadığını fark etti. Hatırladığı tek şey Sam'in bakışlarındaki aşk ve yüreğinin atışlarıydı.

Aniden papaz İncil'i bir yana bıraktı ve ellerini yukarı kaldırdı.

"Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum." diye bağırdı ve aynı anda 'You Ain't Nothin' but a Hound Dog' parçası duvarları titretircesine çalınmaya başladı. Papaz irkilerek geriye, müzik setine doğru koştu.

Dewey hafifçe inledi.

Marcie bir çığlık attı, elindeki buket yere düştü.

Harley kahkahalarla gülmeye başladı.

Sam ise karısının elini tuttu ve ağlamamak için kendini güçlükle tutarak onu öptü.

Bu tartışmasız hayatının en güzel günüydü.

